

KAZALO / IN THIS ISSUE

MATI JE TVOJE PRVO BOŽANSTVO / MOTHER IS YOUR FIRST GOD Govor Sri Satyha Sai Babe ob praznovanju Ešvaraminega dne, 6. maj 2002 / Discourse by Sri Satyha Sai Baba on the occasion of Easwaramma Day, 6 May 2002	4
PREČISTITE SVOJE SRCE / PURIFY YOUR HEART Govor Sri Sathya Sai Babe ob praznovanju indijskega novega leta, 13. april 2002/ Discourse by Sri Sathya Sai Baba on the occasion of Ugadi Festival, 13 April 2002	8
DALAJ LAMA V SLOVENIJI/DALAJLAMA IN SLOVENIA	12
RESNICA, DOBROTA, LEPOTA / TRUTH, VIRTUE, BEAUTY Življenje Sri Sathya Sai Babe / The life of Sri Sathya Sai Baba	14
VEST – NAŠA NOTRANJA LUČ / CONSCIENCE – OUR INNER LIGHT Otroci in človeške vrednote / Children and human values	18
ZAKLJUČNI NASTOP UDELEŽENCEV REDNIH DELAVNIC VZGOJE V DUHU ČLOVEŠKIH VREDNOT / FINAL PERFORMANCE BY PARTICIPANTS OF ANNUAL EHV WORKSHOPS	21
MAKOVI CVETOVI / POPPY BLOSSOMS Zgodba / A story	24
ŽIVETI IN ZA KAJ NAJ ŽIVIMO? / LIVE AND LIVE FOR WHAT? Iz predavanja Anila Kumarja, 1. del / From a lecture by Anil Kumar, part 1	25
ŠRI SATHYA SAI BABA O VODENJU / SRI SATHYA SAI BABA ON LEADERSHIP 2. del / part 2	29
KRIŠNA, KRIŠNA / KRISHNA, KRISHNA Zgodba / A story	31
BOG V VSAKDANJEM ŽIVLJENJU / GOD IN EVERYDAY LIFE Kažipot duha / Beacons of the spirit	32
ŽENSKI IDEALI IN VLOGA ŽENSK V DRUŽBI / IDEALS OF WOMANHOOD AND THE ROLE OF WOMEN IN THE SOCIETY Študijski krožek / Study circle	34
SVETOVANJE PO SAIEVO / COUNSELLING THE SAI WAY Gita Umesh & Umesh Rao	37
BOŽANSKO ZDRAVILO / DIVINE CURE dr. K. Kanwar	38

Ljubite vse

Služite vsem

Uvodnik

Pozdravljeni!

Dva meseca sta naokoli in naš Sai glasnik nas je zopet združil. V tem času ste se nam nekateri oglasili s pismi. V imenu vseh »glasnikovcev« se vam zahvaljujem za vašo podporo. Tokratno številko smo prav zaradi vašega navdušenja pripravljali s še večjim veseljem in lahkotnostjo kot do sedaj. Tudi krog naših sodelavcev se je razširil, tako da nam tem ne bo še tako kmalu zmanjkalo.

Nekateri so se v tem času začeli spraševati, če je Sai glasnik nadaljevanje Avatarja, oziroma, če je to isto glasilo kot Avatar. Sai glasnik je nastal povsem neodvisno od Avatarja in je uradno glasilo Sai organizacije Slovenije. Res je, da je Avatar, ki je nastal kot zasebna iniciativa, oral ledino na področju Sai literature v Sloveniji in njegovim snovalcem smo za to hvaležni. V času, ko je Avatar izhajal, je bil Sai glasnik interno glasilo Sri Sathya Sai centra v Ljubljani in naključje je hotelo, da je ravno v času, ko je Avatar prenehal izhajati, dobil novo, tiskano podobo naš Sai glasnik. Vendar moram poudariti, da je koncept Sai glasnika drugačen od Avatarjevega, saj je predstavnik slovenske Sai organizacije v javnosti.

To številko Sai glasnika vas bo verjetno veliko prebiralo na zasluženem dopustu nekje v naravi, mogoče na morju... Medtem, ko pišem te vrstice, tudi meni že odzvanja šumenje dalmatinskih valov v ušesih. Preživimo to poletje z Njim, ki nas je blagoslovil s svojo prisotnostjo v našem življenju. Spočijmo se v radosti, da je naš učitelj in najboljši prijatelj.

Prijetno branje vam želim!

Ljubica

Mati je tvoje prvo božanstvo

GOVOR ŠRI SATHYA SAI BABE OB PRAZNOVANJU EŠVARAMINEGA DNE¹
DVORANA SAI RAMESH KRISHNAN, BRINDAVAN, 6. MAJ 2002

Vsa imena in oblike so samo manifestacija Najvišjega, ki je absolutna Bit, Vedenje in Blaženost in ki ne pozna dvojnosti. To bitje je utelešenje Resnice, Dobrote in Lepote.

Utelesenja ljubezni!

Vse, kar vidimo s fizičnimi očmi, bo nekoč izginilo (jad drišjam thanašjam). Z očmi ni obdarjen samo človek, temveč tudi živali. Celo črvi in žuželke jih imajo. Toda, kakšno korist imamo od oči, če ne moremo videti tega, kar je večno in nespremenljivo? Te oči zaznajo le kratkotrajno, začasno in neresnično. V svetu najdemo ljudi, ki preživijo vse svoje življenje v posvetnih dejavnostih in se zavedajo le minljivih stvari. Modrost (džnana) je resnična in večna.

Ešvarama mi je nekoč dejala: »Naša rena vas ne premore niti zdravnika. Nikogar ni, ki bi lahko pozdravil navaden prehlad, kašelj in visoko temperaturo. K tebi prihaja mnogo ljudi, toda vsi niso tvoji pravi sledniki. Samo kdor čuti stisko drugih in jim poskuša pomagati je tvoj pravi slednik. Bogastvo, izobrazba in vpliv tu nič ne pomenijo. Resničen znak predanosti je sočutje s trpečimi in poskus, da jim olajšajo trpljenje. Vsak posameznik bi moral deliti žalost drugih. Toda danes so takšni ljudje redki.

Številni neprestano govorijo o dosežkih svojih otrok, a kažejo malo zanimanja za trpljenje otrok drugih ljudi. Na tisoče slednikov prihaja sem, a nihče še ni pomislil, da bi poskusil rešiti težave tukajšnjih ljudi. Zato je vse odvisno od tebe. Zgradi majhno bolnišnico za uboge otroke v naši vasi!«

Potolažil sem jo in ji odgovoril: »Zakaj se vznemirjaš zaradi tako nepomembnih stvari? Vse se bo uredilo. Toda, tako kot za vse, je tudi za to potreben pravi čas. Novorojenček ne postane mladenič kar čez noč, za to je potrebno nekaj časa. Naj te ne skrbi, sčasoma bo Svami izpolnil tvojo željo. Tolaži trpeče in moli za njihovo dobrobit!« Ešvarama je bila nekoliko razočarana, saj je mislila, da je Svami brezbrizen in ravnodušen. Toda, od vsega začetka je bila gradnja bolnišnice ena od nalog, ki sem si jih zadal (sankalpa). Materina želja se je morala izpolniti, pa naj bo mala ali velika. Kakršnakoli oblika pomoči drugim je moja dolžnost in tako sem se odločil, da se spoprimum s to nalogo.

DRUŽBA POTREBUJE NESEBIČNE ZDRAVNIKE

Že naslednji dan sem poskrbel, da so položili temeljni kamen in čez mesec dni je bolnišnica začela

delovati. V njej je delal zdravnik z imenom Brahmam.² Bil je velik slednik in svoje ime je upravičil s svojimi dejanji. Nasledil ga je zdravnik B. Sitharamiah. Bil je velik Svamijev slednik. V svojih molitvah me je prosil, naj mu zaupam vodenje bolnišnice. Od prvega dne pa do svojega zadnjega diha je delal v bolnišnici. Dandanes ne vidiš več tako predanih in vestnih zdravnikov. Od trenutka, ko diplomirajo, jih zanima samo, koliko denarja bodo zaslužili. Za denar so pripravljene tvegati tudi lastno življenje. Zanimarjajo svojo glavno nalogo, ki je zdravljenje bolnih. Nišo pripravljene delati po vaseh. Želijo ostati v mestu in uživati v ugodju mestnega življenja. Nikoli jim ni dovolj denarja. Kaj je denar? Kaj nam prinaša? Z nikomur ne ostane večno. Minljiv je. Čeprav ga potrebujemo, nam preveč denarja samo škodi. Ljudje so pripravljene karkoli storiti za denar. Kot pravi pregovor, je dandanes človek pripravljen jesti travo, da bi privarčeval vsaj en tolar. Pohlepnež si zasluži travo, ne milosti!

Danes svet potrebuje požrtvovalne ljudi. Jaz ne želim vaše predanosti! Posvetite se reševanju težav današnje družbe. Človek bi si moral prizadevati za družbeno dobrobit. Današnja družba potrebuje nesebične zdravnike. Zdravniki dandanes veliko zaslužijo in kljub temu se branijo slabo plačanega dela. Želijo si denar, nočejo pa delati. Družba danes potrebuje ljudi, ki so pripravljene služiti. Samo tisti, ki služi, lahko postane pravi voditelj. Voditelj je resnično koristen družbi takrat, ko sebe vidi kot služitelja.

EŠVARAMA – IDEAL MATERINSTVA

Vsak Božji dar človeku omogoča, da napreduje od posvetne moči in blišča (prejas) do večne milosti Božje (srejas). Ljudje se

¹ Ešvarama je bila Sai Babova mati. Velja za ideal ženskosti in materinstva. Še posebej se je spominjamo 6. maja, ko je zapustila ta svet in se zlila z Bogom.

² Brahmam pomeni Bog.

ukvarjajo z različnimi posvetnimi dejavnostmi. Najprej pridelite sadite, nato jih požanete, jeste, se učite in si nabirate različne vrste posvetnega znanja. Če k tem posvetnim dejavnostim pristopite z duhovnim odnosom, boste užili blaženost. Izvajanje posvetnih dejavnosti z duhovnim pristopom je bistvo zakonitosti pravilnega delovanja same duše (Atmadharme). Če dobro premislite, boste spoznali, da so vsi dogodki sad Božje volje in ne samo vaših lastnih naporov. Vse od atoma do vesolja poganja Božja volja.

Ešvarama je izdihnila prav v tem templju (mandirju). Bilo je maja 1972 v času poletnih predavanj. Običajno je bila prisotna na predavanjih. Svamija je njena prisotnost razveseljevala in večkrat jo je vprašal, kaj je na teh predavanjih slišala. Običajno mu je odgovorila: »Predavanja me ne zanimajo. Zanima me, kako se Svamijevi študentje obnašajo, kako ubogajo Njegove zapovedi in kako se odzivajo na Svamijeve nasvete in nauke.« Starši vložijo vse svoje napore v vzgojo otrok, da bi otroci nekoč živeli zgledno življenje. Toda, ali otroci izpolnijo pričakovanja svojih staršev? Ali medtem, ko nosijo nova oblačila, ki so jim jih priskrbeli starši, sploh pomislijo, s kakšno muko so jim jih starši kupili?

Utelesenja ljubezni!

Danes ste dečki, jutri boste možje. Kako bi se počutili, če bi vam vaši otroci povzročali skrbi? Ali bi bili veseli? Niti najmanj! Vaše bodoče izkušnje z lastnimi otroci so odvisne od tega, kako se obnašate danes. Vse je odziv, odsev in odmev. Današnja dobra dejanja bodo cvetela kot dobri izidi v prihodnosti. Če so vaša dejanja slaba, ne morete pričakovati, da boste zanje nagrajeni. Za svoja slaba dejanja v sedanjosti boste nedvomno kaznovani v prihodnosti. Morda boste postali vplivni uradniki ali delodajalci, toda posledicam preteklih slabih

dejanj ne boste ubežali. Zato osrečujte svoje starše in jim z veseljem služite. Samo tako bo vaše življenje izpolnjeno. Zakaj se človek rodi na tem svetu? Samo zato, da blodi naokoli in se predaja posvetnim užitek? Vedite, da posvetni užitki niso trajni. Pravi sin bo poskrbel, da njegovi starši ne bodo točili solz.

Rojstvo sina ni zadosten razlog za slavlje. Šele, ko si prisluži dobro ime v družbi, lahko proslavite njegovo rojstvo. Mnogi starši v veliki radosti, ker se jim je rodil sin, prirejajo raznovrstna toda nesmiselna slavja. Takšni starši razvadijo svoje otroke. Matere morajo skrbno opazovati obnašanje svojih otrok. Ali gre otrok resnično po pravi poti? Ali resnično deluje za dobrobit družbe? Ali družba odobrava njegovo obnašanje? Ali ga okolica spoštuje?

Matere bi morale biti zelo pozorne na vse to. Ešvarama se je tega zelo zavedala. Res je bila idealna mati. Če so v hišo prišli obiskovalci, smo jih otroci morali primerno pozdraviti, jih povprašati o njihovem počutju in jih vljudno povabiti, naj sedejo. Dandanes redko najdete takšno oliko. Otroci so dobro izobraženi, starši spodbujajo njihove talente, toda zakaj? Da bi služili denar? Celó berač služi denar. Denar ne sme biti življenjski cilj!

Obiskovalca morate pozdraviti s spoštovanjem in ljubeznijo. Danes takšne olike ne najdete nikjer več. Zato pogosto rečem: »Ne morete vedno ustreči, toda vedno lahko govorite ustrezljivo.« Današnje šolstvo otroke spreminja v prave demone. Otroci ne premorejo nobene skromnosti ali prijaznosti. Na pamet se učijo knjižnega znanja, gredo na izpit, izpraznijo svojo glavo na papir in se praznoglavi vrnejo domov. Ali je to izobraževanje? Nel! Pravo izobraževanje se vtisne v srce učenca in se z leti ne spreminja. Takšnih svetih občutkov ni mogoče več najti v današnjih študentih. Vsak se pretvarja, da je slednik, čeprav ne premore niti

trohice predanosti. Čemu takšno pretvarjanje? Ljudje se lažnih vrednot učijo iz filmov in televizije in to jih uničuje, še posebej otroke. Zdi se, da televizija in kinematografi osrečujejo svet. Toda Svami jih ne odobrava. Ali filmi in televizija prispevajo k odrešitvi človeštva? Vsi bi morali negovati človeške vrednote in živeti življenje pravega človeškega bitja. A taki ljudje so redki. Seveda so prav tako redki starši, ki vzgajajo svoje otroke z obilo ljubezni in naklonjenosti in jih usmerjajo na pravo pot. Takšni starši so idealni in njihovi otroci bodo odrasli v zgledne in plemenite posameznike.

NEHVALEŽNOST JE NAJHUŠI GREH

Danes ljudje ne poznajo hvaležnosti. Ne glede na to, kako majhna je pomoč, ki jo prejmeš, bi se moral svojega dobrotnika vedno spominjati. Na žalost pa ljudje svojim dobrotnikom celo škodujejo. Takšni posamezniki so največji grešniki. Pomagati bi morali celo tistim, ki so nas prizadeli. To je Saijeva zaobljuba: vedno bom prijazen do vseh, pa naj me nekateri še tako grajajo ali se celo norčujejo iz mene. Oznanil sem: »Moje življenje je moje sporočilo.« Koliko ljudi mi sledi? Če hodite po mojih stopinjah, se vam ne more nič pripetiti. Svami brezplačno izobražuje na tisoče študentov. Izobraževanje vključno z doktoratom je na Saievih šolah brezplačno. Koliko danes stane šolanje? Že sam vpis v osnovno šolo stane od 20.000 do 30.000 rupij (od 100.000 do 150.000 SIT). V takšnem okolju Svami nudi brezplačno šolanje vsem svojim študentom. Študentje bi se morali tega spominjati s hvaležnostjo. V nasprotnem primeru jim bo škodila lastna nehvaležnost. Takšne resnice je učila Ešvarama. Svojim obiskovalcem je govorila: »Poglejte, koliko Svami pomaga revnim in ljudem v stiski! Vse, kar počne, je za njihovo dobrobit. Toda, nekateri ne dojamajo, koliko je to vredno in niso hvaležni. To ni dobro zanje! Vsak bi se moral

tega zavedati.« Z vsemi svojimi obiskovalci je govorila nežno in prijazno. Mladim vdovam je bila v veliko uteho. Lajšala je njihovo trpljenje.

Bodite hvaležni še za tako majhno pomoč. Ne bodite nehvaležni (kritaghna). Nehvaležnost je najhujša oblika krutosti. Ena od manter pozdrava soncu (surjanamaskare) pravi: »Klanjam se Tebi, ki kaznuješ nehvaležneže.« (Kritagh-naghna namah.) Kaj to sporočilo pomeni? Poudarja dejstvo, da je potrebno vrniti vsako obliko pomoči, ki jo prejmeš. Če raniš svojega dobrotnika, boš oslepel. V človeških očeh se zrcali sončna svetloba. Vse, kar vidiš, je odsev sončne svetlobe. Sonce vzame luč očem ljudi, ki so zakrivali greh nehvaležnosti. Nekateri bodo zamahnili z roko, češ: »Še ena zgodba (katha)!« Toda, to ni zgodba, temveč kazen (vjatha), namenjena nehvaležnim. Zato bodimo vedno hvaležni. Po svojih najboljših močeh pomagajmo svojim dobrotnikom.

POMAGAJTE VSEM BREZ RAZLIK

Vedno pomagajte ostarelim in ljudem v stiski. Ko so to stavbo gradili, me je Rajmata iz Jamnagarja povabila, naj stanujem pri njej doma. Sprejel sem njeno povabilo in se naselil v njeni hiši. Tam je stanoval tudi njen voznik. Nekega hladnega dne je voznik drgetal od mraza, saj ni imel plašča ali odeje. K meni je prišel moj voznik in mi povedal, da Rajmatinega voznika zebe. Dal sem mu odejo. Ko jo je prejel, je bruhnil v jok, rekoč, da mu niti lastni starši niso dajali toliko ljubezni. Živel je zelo dolgo in ves ta čas je stanoval pri Rajmati. Rajmata je bila zelo obzirna in lepo je skrbelo za svoje osebje. Mnogo ljudi na svetu živi v pomanjkanju. Ne delaj razlike med svojimi in drugimi ljudmi! Če sreča človeka v stiski, mu nemudoma pomagaj!

Če v izobraževanje niso vključene vrednote, kot so skrb za druge in nesebičnost, potem to ni pravo

izobraževanje.

*Navkljub svoji izobrazbi,
neumnež ne bo spoznal, kdo v resnici
je,
in zlobnež se ne bo odpovedal lastni
pokvarjenosti.
Sodobno izobraževanje vodi v
dokazovanje in ne v popolno
modrost.
Kakšen smisel ima posvetna
izobrazba,
če ti ne zagotovi nesmrtnosti?*

Pesem v teluščini

V čem je smisel takšnega izobraževanja? Kaj je izid neskončnega dokazovanja? Lahko mislite, da ste nadvse učeni, vendar vas bo prav to pahnilo v pogubo.

Študentje!

Biti morate skromni in poslušni. Veliko ljudi živi mnogo bolj revno, kot vi. Vse svoje sile morate usmeriti v izboljšanje njihovega življenja. Pomoč drugim je že sama po sebi nagrada. Sveti spisi oznanjajo:

*Vaša bo zasluga, ko pomagata
in greh, ko prizadenete!*

Zato vedno poskušajte pomagati. Ne grešite in jih ne prizadenite! Bodite zgled svojim otrokom. To je pomembna dolžnost današnjih študentov. Študentje danes navdušeno odhajajo v tujino. Vrnejo se gizdavo oblečeni in s slabimi manirami. Čemu drage obleke, če se ne znate obnašati?

V našo deželo pride mnogo tujcev, ki želijo pomagati revnim. Toda, to povzroči še hujše težave. Ti tujci ne poznajo tukajšnjih razmer. Še mrtvi bodo vstali in iztegnili svoje roke, če nekdo deli denar. Tako reveži pričnejo drveti na kup takoj, ko tujci začnejo deliti denar. Če je kdo lačen, mu dajte hrano, ne denarja. Če nekdo potrebuje oblačila, mu dajte oblačila. Nekritično dajanje denarja prinese več slabega kot dobrega. Indijci se ne bi smeli pehati za

denarjem. Ohraniti bi morali svoje dostojanstvo. Ohranite svoje dostojanstvo! Časti in spoštovanja ni mogoče kupiti z denarjem!

Svami želi še nekaj povedati. Nekega dne je prišel nek slednik in dejal, da želi moje stare avtomobile zamenjati z novimi. Pripeljal je avtomobile. Minili so trije dnevi, jaz pa jih nisem niti pogledal. Zakaj? Ker imam dovolj avtomobilov. Ne čutim potrebe, da bi se vozil naokoli v velikih dragih avtomobilih. Ničesar ne sprejemam od nikogar. Na poti sem je pristopil Srinivas in dejal: »Človek, ki Ti je podaril avtomobile, je ves obupan. Prosim, sprejmi avtomobile.« Odvrnil sem mu: »Ne vmešavaj se! Avtomobile lahko vzame nazaj. Lahko mu dam tudi moj avto. Ne, dal bom dva avtomobila, enega zate in enega zanj!« Bodite požrtvovalni in bodite zgled drugim. Tako delujem že od svojega otroštva. Če boste hodili po poti, ki sem vam jo pokazal, boste blagoslovljeni. Ta pot vas bo privedla do osvoboditve. Osvoboditev pa je cilj življenja. Kaj je osvoboditev (mokša)? To je odpovedovanje vsem navezanostim (moha kšaja). Zmanjšajte svojo navezanost (moho). To je osvoboditev.

Ljubite vsakogar, a ne zaupajte vsakomur. Kdor popolnoma zaupa drugim, drvi v pogubo. Ljubite vse, služite vsem. A zaupajte predvsem sebi. Pridobite na samozavesti! Odpovejte se posvetnim željam! Razvijte božanske občutke in se odpovejte posvetnim čustvom! To je pot pravilnega ravnanja (dharma) človeštva.

Študentje!

Študirali ste na Saievi ustanovi. Dobro ste se pripravili in opravili izpite. Sedaj krenite na pravo pot. Razvijte dobre lastnosti! Ljubite vse, ne sovražite nikogar! Ljubite tudi tiste, ki vas sovražijo. To počne tudi Sai. Mnogi me sovražijo. Mnogi se norčujejo iz mene in me obsojajo. Če me grajajo naglas, se njihove besede razblinijo v zrak. Če to počnejo v mislih, se vse vrne k njim. Nič me ne doseže. Zato

se ne zmenite za hvalo ali žalitev. Globoko v sebi ustoličite načelo ljubezni! To je udejanjala in učila tudi mati Ešvarama.

Z zaupanjem se soočite z nestalnostjo življenja. Težave in ovire me nikoli ne prestrašijo. Če v vas ni nobene hibe, zakaj bi se bali? Ljubite tudi tiste, ki vas grajajo. To pričakuje Sai, ko pravi: »Moje življenje je moje sporočilo.« Če dosledno sledite mojemu vzoru, se boste povzpeli na mojo raven. Zato negujte dobre lastnosti in pomagajte trpečim.

DOBRI LJUDJE IMAJO LAHKO SMRT

Mati Ešvarama je v Brindavanu pogosto obiskala Gogineni. Tudi tistega dne se je sprehodila do njenega doma. Ko se je vrnila, je popila skodelico kave. Rada je žvečila betelove liste (paan). Včasih sem jih tudi sam rad žvečil. Zdrobila je orešček v možnarju in ga pojedla košček za koščkom. Nenadoma je zaklicala: »Svami, Svami, Svami!« Odgovoril sem ji: »Že grem, že grem, že grem!« Odvrnila je: »Hitro pridi, hitro pridi!« Ko sem prišel, me je prijela za roke in rekla: »Ti lahko v vsem pomagaš ljudem. Toda otroci potrebujejo še več pomoči. Moraš jih preobraziti. Iz njih ti ni potrebno narediti učenjakov. Naredi jih dobre in krepostne!« Položila mi je roke na svoje oči in izdihnila. Mirno je zaspala (anajasa maranam). Kaj več si lahko želite, kot tako veličastno smrt? Telesa gredo in pridejo.

*Človek je ujet v krog življenja in smrti,
vedno znova prenaša trpljenje
bivanja v maternici.*

Življenje in smrt sta del človeškega življenja. Naj vas to ne skrbi. Poklical sem voznika. Ešvaramino telo smo položili v vozilo in prepeljali v Prasanthi Nilayam. Na tej zadnji poti jo je pospremil Ramabrahmam. Bil je zelo dober

človek. Dobro je opravil vsa opravila, ki sem mu jih naložil. Ramabrahmam me je prosil, naj pridem v Prasanthi Nilayam na pogrebni obred. A jaz sem mu odločno odvrnil: »Ta obred je del zunanjega sveta, s katerim nimam nič opraviti. Videl sem jo in jo blagoslovil tu. Zato ti odpelji njeno telo na pogrebni obred v Prasanthi Nilayam.« Ramabrahmam je zvesto izpolnil nalogo. Nato sta prišla Gokak in Bhagavantam in dejala, da so predavanja odpovedana. Vprašal sem ju, čemu? Odvrnila sta, da zato, ker je preminula Svamijeva mati. Dejal sem jima: »In kaj potem, če je mrtva? Dečki so živi in predavanja se bodo nadaljevala.«

Gokak je bil osupel. On je bil tisti, ki je odpovedal predavanja. Vsak dan sem bil prisoten na vseh predavanjih. Tokrat pa so se študentje spraševali, če bo Svami sploh prišel. Ko sem tistega dne vstopil, so vsi otroci planili v jok. Vprašal sem jih: »Čemu žalujete? Vsak, ki se rodi, bo nekega dne umrl. Zato ni razloga za žalovanje.« Nato so se predavanja nadaljevala po urniku. Prav zaradi samozaupanja in poguma se je vse odvijalo, kot sem si zamislil.

Tudi oče mojega telesa je imel lahko smrt. Pravkar sem v Prasanthi Nilayamu izbral nekaj ljudi za pogovor, ko je pristopil. Vprašal sem ga, zakaj je prišel. Odgovoril je: »Svami, nekaj moram povedati.« Dejal sem mu, naj počaka, da zaključim pogovor. Zame ste vsi enaki. Zaključil sem razgovor s sledniki in se od njih poslovil z blagoslovljeno hrano (Prasadam). Nato sem ga poklical in vprašal, zakaj je prišel. Iz vozla na svojem oblačilu (dhotiju) je vzel nekaj denarja in mi dejal: »Svami, to so vsi moji prihranki. S tem denarjem boš lahko deseti dan opravil pogrebne obrede zame.« Nežno sem ga pokaral, zakaj govori o svoji smrti, kot da bi vse vedel o njej. Odšel je in kupil štiri vreče riža za ta namen. Takrat je bil riž zelo poceni. Vrečo riža si lahko kupil že za 20 rupij (približno

100 SIT). Poleg riža je oče kupil še rjav sladkor (jaggery) in druge potrebščine. Ko se je vrnil domov, se je nekaj časa igral z vnukom. Nato je poklical svojo ženo. Može tedaj niso nikoli klicali svojih žena po imenu. Naslavljali so jih kar s »hej, ti«. Povedal ji je: »Pravkar sem videl Svamija. Sedaj nimam nobenih skrbi več.« Prosil jo je, naj mu prinese nekaj vode. Izdihnil je, ko je prejel vodo iz njenih rok.

*Oceana posvetnega življenja ne
boš prečkal
s pokoro, romanji in proučevanjem
svetih spisov.
Ta končni cilj življenja boš dosegel
samo z nesebičnim služenjem
dobrim.*

Sanskrtski verzi

Tak posvečen konec je dan samo ljudem, ki so ga zaslužili na tak način.

Utelešenja ljubezni!

Vsi, ki ste se tukaj zbrali, se morate danes zaobljubiti. Živite dobro življenje. Bodite pripravljeni pomagati drugim. Ljubite otroke, spoštujte starejše, spoštujte vse, ne glede na njihov položaj v družbi. Ta vodila so najboljša pot v življenju. Globoko si jih vtisnite v srce. Naj bodo vaša dejanja vsečna vašim staršem. Samo tako bo vaše življenje izpolnjeno. Na različnih krajih in ob različnih časih pojte svete pesmi (bhadžane). A samo petje svetih pesmi ni dovolj! Pomembna sta predvsem vaše vedenje in ravnanje.

*Šri Sathya Sai Baba je svoj božanski
govor zaključil s pesmijo: Hari bhadžan
bina sukha śanthe nabin.*

Prevedla: Dubrovka

Prečistite svoje srce!

GOVOR ŠRI SATHYA SAI BABE OB PRAZNOVANJU INDIJSKEGA NOVEGA LETA DVORANA SAI RAMESH KRISHNAN, BRINDAVAN, 13. APRIL 2002

Utelešenja ljubezni!

Ljudje slavijo prihod novega leta (ugadi) že mnogo let in rodov. S svojo duhovno močjo, Indijci prinašajo mir in varnost vsem narodom tega sveta. Že od pradavnine je vodilo Indijcev: »Naj bodo bitja vseh svetov srečna.« (Loka samastha sukhino bhavantu.) Vendar so današnje razmere skregane s tem vodilom. Človek posvetno napreduje, moralno pa nazaduje. Ni sposoben razširiti svojih obzorij in prenehati kritizirati drugih. Če dobro premislimo, bomo ugotovili, da je glavni razlog za to sebičnost. Človek ne ljubi stvari ali posameznikov zaradi njih samih, ampak zaradi svoje lastne koristi. Ne ljubi svoje domovine in si ne prizadeva za njeno dobrobit. Vse njegove misli, besede in dejanja so sebična. Novo leto bo slavil v pravem duhu šele, ko se bo odpovedal lastni sebičnosti.

Na ta dan ljudje vstanejo zgodaj, opravijo obredno kopel, oblečejo nova oblačila in nato sedejo k obloženi mizi. Zanima jih samo zunanja čistoča in nič ne naredijo, da bi očistili svoje, z zlobnimi mislimi in čustvi onesnaženo srce. Veliko lažje se je umiti in obleči nova oblačila, vendar to ni namen praznikov. Novo leto bi obeležili na pravi način samo, če bi se odpovedali svoji pokvarjenosti in prečistili svoje srce. Človeško srce v svojem prvotnem stanju je nadvse sveto in človeško rojstvo je težko doseči. Človeško rojstvo je najbolj redko od vseh. (Džanthunam naradžanma durlabham.). Ko pa enkrat doseže to dragoceno rojstvo, se človek

sploh ne potruди, da bi živel človeka vredno življenje. Namesto tega se spremeni v skupek želja. Oblegajo ga raznovrstne želje in iz dneva v dan hrepeni po tem, da bi jih uresničil. V svoji veliki zmoti verjame, da ga bo uresničenje želja osrečilo. Spoznati mora, da samo izničenje želja vodi do dokončne blaženosti. Pravo zadovoljstvo je stanje brez želja.

Utelešenja ljubezni!

Leta minevajo in svet se spreminja, le v človeškem srcu ni preobrazbe. V šolstvu je prišlo do velikega napredka. Ljudje mislijo, da izobraževanje vodi k preobrazbi, vendar samo še povečuje zmedo. Namesto srčne preobrazbe, moderno izobraževanje povzroča sprevrženost. Človek se ne uči, kar bi se moral. Svoje življenje zapravlja za negovanje lastne živalskosti, prepušča se demonskim dejanjem. To je v nasprotju z našo starodavno kulturo. Indijska kultura poudarja enost v različnosti. Uči nas o načelu enosti in nas spodbuja, da bi se osvobodili. Vendar danes narašča število tako imenovanih izobražencev in intelektualcev, ki uničujejo enost, medtem ko število plemenitih duš, ki vidijo enost v različnosti, upada. Na žalost sami Indijci ne razumejo, kako sveta in plemenita je njihova kultura. Cilj indijskega načina življenja je blaginja vseh ljudi. Indijci lahko najdejo izpolnitev samo v osrečevanju drugih. Današnjemu človeku primanjkuje potrebne širine duha in ni sposoben udejanjati in oživiti svojih prirojjenih vrlin.

Čas je najbolj svet in dragocen. Vsak od nas bi se moral vprašati, če čas pravilno uporablja. Ko nam zmanjka časa, ga nikoli več ne moremo povrniti. Prihodnost ni v vaših rokah. To nas uči indijska kultura. Čas je Bog. Zato Vede (najstarejši sveti spisi) takole povzdigujejo čas: »Slavimo Utelešenje časa, Tistega, ki je osvojil čas, Tistega, ki je onkraj časovnih meja, Tistega, ki odmerja čas.« Bog ima na tisoče glav, oči in nog. (Sahasra sirša puruša sahasrakša sahasra pad.) V vedskih časih je bilo prebivalstvo v tisočih in naši predniki so verjeli, da vse glave, vse oči in vse noge pripadajo Kozmičnemu bitju (Puruši). S plemenitimi čustvi in vzornim obnašanjem so posvetili svoja življenja.

Davni modreci in vidci so poudarjali potrebo po enosti in slogi med ljudmi. Govorili so: »Delajmo skupaj, rastimo skupaj, učimo se skupaj, živimo skupaj v slogi in ne dopuščajmo razdorov.« Ta duh enosti manjka današnji družbi. Dandanes ni enosti niti med člani iste družine. Enost je bistvo človeškega življenja. Samo skozi izkušnjo enosti lahko dosežemo cilj človeškega življenja. Toda, danes nihče več ne ve za to božansko vodilo.

SVETE DUŠE INDIJE!

Nihče do sedaj še ni popolnoma dojel vrednosti indijske kulture. Indijci imajo neskončne potenciale, vendar se ne zavedajo svoje ogromne moči. Človek teži k sreči. Da bi dosegel večno blaženost proučuje svete spise, posluša besede plemenitih duš, roma po svetih poteh in sledi različnim oblikam duhovne vadbe, kot sta pokora ali meditacija. Toda, nič od tega mu ne prinese blaženosti. Vsako človeško bitje je sestavljeno iz petih ovojev: ovoja hrane (anamaja koše), ovoja življenjske sile (pranamaje koše), ovoja uma (manomaje koše), ovoja modrosti (vidžnanamaje koše) in ovoja blaženosti (anandamaje koše). Čeprav premore lasten

ovoj blaženosti, je človek ni sposoben doživeti. V njem ni niti sledu blaženosti. Radost, ki jo človek najde v posvetnih stvareh, je omejena. Skrajno neumno je razmišljati, da lahko v posvetnem bogastvu, lastnini, ugodju in udobju najdemo neomejeno radost. Nič od tega ne more podariti prave radosti. Prava radost ne pozna meja. Kako si jo lahko zagotovimo? Ni je mogoče najti zunaj nas, saj izvira iz našega srca. Srce je kraj, kjer biva Bog. Da bi človek lahko doživel pravo radost, mora razviti neomajno vero. Tam kjer je vera, tam je ljubezen. Samo človek, ki premore ljubezen, je pravičen. Pravičnost vodi k resnici, ta pa vodi k Bogu. Samo Bog nam lahko podari blaženost. Bistvo blaženosti je Bog. Bistvo Boga je resnica. Bistvo Resnice je pravičnost. Bistvo pravičnosti je ljubezen. Bistvo ljubezni je vera. Toda sodobni človek ne verjame vase. Človek brez vere (visvase) je kot človek brez diha (svase). Torej, kdor ne premore vere je živo truplo. Davni modreci in vidci so poudarjali, kako pomembna je vera. Sodobni človek pa je slep, saj je izgubil oči vere. Kaj sta človeški očesi? Sveti spisi (šastre) in pravilno delovanje (dharma)! Vendar dandanes svete spise zanemarjajo celo brahmini,³ ki naj bi jih skrbno proučevali. Brahmini! Živite svoje življenje v skladu z nauki Ved in svetih spisov. Kšatrije!⁴ Bodite pripravljene žrtvovati lastno življenje za svojo domovino. Arja visje!⁵ Posvetite svoje bogastvo in ostalo premoženje tako, da ga uporabite za dobrodelne namene. Sudre!⁶ Umno kmetujte in bodite srečni. Namesto, da bi opravljal svojo dolžnost, človek zapravlja svoje življenje. Zato ne pozna miru in veselja.

Hvaležnost je najpomembnejša človeška krepost. Med pozdravom soncu (surjanamaskaro) se ljudje klanjajo različnim vidikom sončnega božanstva. Med njimi je tudi pozdrav kaznovalcu nehvaležnih (kritagnagnajana namah). Žarki sončnega božanstva so subtilno prisotni v naših očeh.

Luna se je rodila iz uma in sonce iz oči Najvišjega bitja. (Čandrama manaso džataha čakšo surjo adžajata.) Pravijo, da sončno božanstvo vzame luč nehvaležnim očem. Torej je nehvaležen človek zaslepljen. Vedno bi morali biti hvaležni svojemu dobrotniku, pa naj je to kdorkoli. Svojo hvaležnost bi morali izkazovati tudi za ceno lastnega življenja. Bog pomaga človeku na nešteto načinov, a človek mu ne pokaže hvaležnosti. Venomer ga zaposluje lastna sebičnost. Kako lahko takšnega neumneža imenujemo človeško bitje? Kaj je duhovnost (adhjatkamika)? To ni samo kontemplacija na Prvobitnega duha (Adhi Atmi). Duhovnost je izkoreninjanje lastne zverinske narave in napredovanje na božansko raven. Toda, namesto, da bi se dvigal k Bogu, človek pada na živalsko raven. Pozablja na vodilo duhovnosti. Praznike proslavlja z gostijami in izgublja čas z gizdavimi okraski. Bolje bi bilo, če bi premišljal o pravem pomenu praznikov in praznoval na ustrezen način. Moral bi trdno verjeti, da ni zgolj človeško bitje, temveč da v njem prebiva Bog. Samo tako bo človek obvladal svojo živalsko naravo. Ker je človek pozabil na svojo človeško naravo, se je spremenil v zver. Ne glede na to, kateri deželi, veroizpovedi, rasi, družbenemu sloju ali spolu pripadate, se morate trdno oprijeti svoje človečnosti. Ne zapravljajte časa za uresničevanje sebičnih ciljev.

Nekoč je Narajana⁷ dejal Naradi, naj poišče pravega slednika, ki ves čas živi posvečeno. Narada ga je vprašal, kakšen je pravi slednik. Narajana mu je odgovoril: »Pravi človek ima čisto srce. Pravi slednik je tisti, ki s čistim srcem opeva Božje ime. Deluje v svetu, vendar nanj ni navezan. Njegov um je nenehno osredotočen na Boga. Neumen je, kdor ne misli na Boga.« Narada je odvrnil: »Svami, jaz opevam Tvoje ime z vsem srcem, ves čas in v vseh okoliščinah! Ni ga trenutka, da ne bi mislil Nate. Kdo je lahko večji slednik od mene?« Narada se je prevzel, misleč, da je

največji slednik. Narajana pa mu je dejal: »Narada, mnogo je takih slednikov, kot si ti. Najdeš jih v vsaki hiši in na vsakem mestu. A to ni resnična predanost. Tako kot zaužiješ hrano, ki jo nato želodec prebavi in pošlje njeno bistvo v vse ude in dele telesa, tako svoje srce napolniš z Božjim imenom, ki nato razširi svoj vpliv na oči, ušesa, jezik, roke, noge in ostale dele telesa. Ko se posvečeni vpliv Božjega imena razširi na oči, boš videl sveto. Govoril boš posvečene besede in slišal posvečene stvari. Tvoje roke bodo vršile posvečena dejanja in tvoje noge te bodo nosile samo na posvečena mesta. Tako slednik posveti svoje ude s svetimi dejanji.« Gospod Narajana je želel, da bi Narada poiskal takšnega slednika. Narada je obšel ves svet, vendar zaradi lastnega napuha ni mogel sprejeti, da bi lahko kje živel boljši slednik od njega. Ko se je vračal, je v gozdu naletel na pripadnika nekega plemena. Sedel je pod drevesom in opeval Božje ime. V roki je držal veliko sabljo. Narada ga je radovedno pobaral: »Ali te lahko vprašam, kdo si?« Človek mu je odgovoril: »Gospod, sem lovec in gorec slednik Gospodov.« Narada ga je vprašal: »Če si Gospodov slednik, zakaj potem nosiš sabljo v roki? Ali nameravaš koga ubiti?« Lovec mu je odvrnil: »Gospod, želim ubiti štiri osebe. Prva od njih je Draupadi.« Narada so njegove besede vznemirile: »Ali ne veš, da Draupadi neprestano ponavlja Krišnovo ime? Zaradi njene velike predanosti jo je Krišna obvaroval pred Kuravami, ko so jo hoteli razgaliti na kraljevem dvoru. Zakaj bi hotel ubiti tako veliko slednico?« Lovec mu je odgovoril: »Draupadi je bila nedvomno velika slednica. Toda, njen klic je Krišno zmotil med jedjo. Krišna je nemudoma vstal od mize in ji odhitel na pomoč. Ubil jo bom zato, ker je kriva, da Gospod tistega dne ni zaužil hrane.« Narada ga je nato vprašal: »Kdo je druga oseba, ki jo želiš ubiti?« Lovec mu je odgovoril: »Moj Gospod se ni mogel v miru najesti in odpočiti zaradi Prahlade, ki je nenehno opeval Božje ime in

3 Pripadniki najvišje indijske kaste, svečeniki in učenjaki.

4 Pripadniki indijske kaste vojakov.

5 Pripadniki indijske kaste posestnikov in trgovcev.

6 Pripadniki indijske kaste kmetov.

7 Drugo ime za Višnuja.

tako klical Boga na pomoč. Ko so ga teptali sloni, je molil za Božjo zaščito. Da bi ga obvaroval, je Gospod prevzel njegovo bolečino nase. Ker je povzročil Gospodu trpljenje, ga nameravam ubiti. Tretja oseba je Mira. Nenehno je opevala Božje ime Giridhari. Zato je vse udarce, ki ji jih je namenila tašča, prenašal Gospod. Zaradi tega jo nameravam ubiti.« Narada je vprašal: »In kdo je četrti?« »Četrti je Narada, ki nenehno opeva Božje ime Narajana. Vendar je predan iz sebičnih razlogov (svārtha bhakti) in ne iz ljubezni do Boga (parārtha prema bhakti). Zato mora tudi on umreti.« Narada se je prestrašil in končal pogovor. Spoznal je, da ga je v težave spravil njegov lasten napuh. Nemudoma se je vrnil h Gospodu Narajani in mu podrobno poročal o svojem srečanju z lovčcem. Dejal je: »Svami, lovec pravi, da so zli celo tisti, ki nenehno opevajo Božje ime!« Gospod Narajana je odvrnil: »Narada, motiš se! To kaže samo lovčevu ljubežen do Mene. On je pravi slednik. Če je Bog srečen, je srečen tudi on. Nenehno si želi osrečiti Boga in ne želi mu povzročati nobenih preglavic, tako telesno kot umsko. Samo kdor je Bogu v veselje, je pravi slednik.« Ta dogodek je Naradi odprl oči. Dejal je: »Svami, sedaj razumem, da si to igro odigral zato, da bi poteptal moj napuh.« Indijska kultura nas s številnimi podobnimi zgodbami uči, naj vsemu človeštvu govorimo o Božjem sporočilu.

Človek v imenu predanost ne sme povzročati nevšečnosti Bogu. Če Bogu povzročas nevšečnosti, boš kaznovan. Božja radost mora biti tudi tvoja radost, in obratno. Razumeti moraš enost obeh. »Jaz in Bog sva eno.« Neguj duha enosti. Dandanes je večina slednikov sebičnih. Predani so iz lastne sebičnosti (svārtha bhakti). Pomembno jim je samo lastno zadovoljstvo in ne zadovoljstvo Boga. Bog je utelešenje ljubezni. Ta božanska ljubezen je prisotna v vseh. Poskrbeti bi morali, da je vaša ljubezen vedno čista in deliti

bi jo morali z vsemi. To od vas pričakuje Bog.

Od davnih časov Indijci delijo svojo sveto kulturo z ostalim svetom. Boga niso nikoli imeli za ločeno bitje. Verjeli so v stavek iz Ved: »Bog ima na tisoče glav, oči in nog.« To ne pomeni, da ima to bitje dejansko tisoč glav, temveč, da so vse glave njegove. Bog je prisoten v vseh. Biva v vsakem srcu. Zato ga ne omejujte na tempelj, mošejo ali cerkev. Kjer je človek, tam je Bog. Bog si nadene človeško obličje. (Daivam manuša rupena.) Ker tega ne dojamete, grajate druge ljudi. Koga grajate? Koga častite? Vprašajte se o tem! Bog je prisoten v vseh ljudeh. Zato, ko obsojate druge, obsojate sebe. Kadar ljubite druge, ljubite sebe. Zato nikoli ne obsojajte nikogar! Ne glede, koga pozdravite, vaš pozdrav doseže samega Boga. (Sarva dživa namaskaram kesavam pratigaččhati.) Ne glede, koga obsojate, vaša sodba doseže samega Boga. (Sarva dživa tiraskaram kesavam pratigaččhati.)

Utelešenja ljubezni!

Danes je ugadi, začetek novega leta. Od davnih časov je človek že mnogokrat praznoval novo leto, a še vedno se ni znebil vseh slabih lastnosti. Resnično novo leto bo tistega dne, ko v človeku ne bo več slabih lastnosti, ko bo njegovo srce napolnjeno z ljubeznijo in ko bo izbral pot požrtvovalnosti. Novega leta ne praznujte samo z novimi oblačili in pojedinami. Danes nosite novo srajco, a kako dolgo bo ostala nova? Ze jutri bo stara. Nihče vsak dan ne prebira istega časopisa. Današnji časopis jutri postane odpadni papir. Naše življenje je kot časopis. Ko ga enkrat preberete, ga verjetno ne boste ponovno prebrali. Dobili ste življenje, ki je kot časopisni papir, in doživeli ste različne izkušnje ugodja in bolečine. Enkrat je dovolj! Ne prosite še za en časopis, še za eno rojstvo! Molite: »O Bog! Podaril si mi ta 'časopis' in doživel sem to življenje. Nočem se ponovno roditi.«

Adi Sankara je dejal:

*O Gospod! Ujet sem v krog
rojstev in smrti,
vedno znova okušam bolečino,
ko ležim v materinem trebuhu.
Težko je prečkati ocean življenja.
Vodi me in nakloni mi
osvoboditev!*

Sankara je bil velik učenjak, dobro podkovan v vseh vrstah znanja. Toda poučeval je o poti predanosti. Ko je nekoč z učenci šel na breg reke Ganges, je opazil moža, ki je sedel pod drevesom in se poskušal na pamet naučiti Paninijevo slovnico. Sankari, ki je bil tedaj še zelo mlad, se je mož zasmilil, stopil je k njemu in dejal: »Tepček, raje opevaj Govindovo ime!⁸ Slovnična pravila ti ne bodo pomagala, ko se bo bližala tvoja smrtna ura.« Sankara je napisal mnogo vedantskih besedil, toda nazadnje se je odločil za pot predanosti. Opevanje Božjega imena (namasmarana) je najenostavnejša pot do osvoboditve. To je Sankarovo sporočilo. Še dandanes veliko ljudi opeva Božje ime, ne da bi doživeli njegovo bistvo. Čemu bi se kar naprej rojevali? Na tem svetu se dogaja mnogo stvari. Človek počne različne stvari in doživi različne stvari. Toda, kakšen je smisel vsega tega? Ni sposoben užiti večno blaženost. Nobeno bogastvo, dejavnost, prebiranje besedil, obiskovanje in dotikanje svetnikov in pogovor s plemenitimi dušami (daršan, sparšan in sambhašan) ne daje večne blaženosti. Človek lahko vidi Boga in doživi blaženost takrat, ko ima čisto srce. Ljubite vse! Verjemite, da je Bog prisoten v vseh! Osrečujte vse! Samo tako boste doživeli radost. Ne morete biti radostni, če ne osrečujete drugih ljudi. Za novo leto trdno sklenite, da boste prečistili svoje srce. Preteklost je minila. Ne morete je priklicati nazaj. Ko hodite, glejte pot pred seboj. Čemu bi se ozirali? Zakaj bi brkljali po preteklosti?

⁸ Drugo ime za Krišno.

Govor

Prihodnost je negotova. Kdo vam lahko zagotovi, da boste jutri še živi? Zato naj vas prihodnost ne skrbi. Raje živite v sedanjosti. To ni običajna sedanjost. Je vseprisotna, saj v sebi nosi sadove preteklosti in semena prihodnosti. Če boste pravilno razpolagali s sedanjostjo, si boste zagotovili varno in gotovo prihodnost.

države Tamil Nadu. Madras ni nov, že dolgo je pomembno indijsko središče. Kasneje so se iz političnih razlogov oblikovale različne države. Toda jaz ne delam razlik. Vsi smo eno, zato si bodimo enaki! To je moj ideal! Trenutno prebivalci Madrasa trpijo pomanjkanje pitne vode. Bogati lahko vodo kupijo in si tako pogasijo žejo. Kaj pa revni? Pijejo

Sai Babovih projektih oskrbe s pitno vodo v tako oddaljenih krajih, kot je Madras. Odobrili so sredstva za kritje stroškov tega projekta. Na današnji posvečeni dan ugadi smo ob 7.00 prejeli telefonski klic s tem sporočilom. Kadar so čustva posvečena, bo posvečen tudi izid. Sporočili so nam: »Ni vam treba skrbeti za sredstva in ni vam treba ponovno hoditi k nam. Pripravljeni smo kriti vse stroške projekta.« Odprtega srca so ponudili svojo pomoč.

Če se lotite izziva s posvečenim srcem, boste nedvomno uspeli. To dokazujem jaz sam s svojim življenjem. V mojih dejanjih ni niti sledu sebičnosti. Vse, kar počnem, je za dobrobit človeštva. Mnogi pa se niti ne potrudijo, da bi to razumeli. Nekateri mislijo, da vse to počnem z določenim pričakovanjem. Toda, ničesar ne pričakujem od nikogar in od tega nimam nobenih korist razen ene: ko so vsi srečni, sem srečen tudi jaz. Če že pravite, da ste Saievi sledniki, hodite po Saievi poti in osrečujte vse ljudi. Če mi boste sledili, boste vsekakor dosegli posvečene rezultate in si pridobili ugled med ljudmi. Kot Saievi sledniki se odpovejte sebičnosti in posvetite svoje življenje dobrobiti družbe. Zapolnite svoje življenje z ljubeznijo. Prenehajte obsojati druge. Spoštujte tudi tiste, ki vas sovražijo. Sovrašтво je zlo, ki vas bo pahnilo v pogubo. Zato nikogar ne sovražite. Negujte ljubezen. Pomagajte revnim in ljudem v stiski. Vedno pomagajte, nikoli ne prizadenite. Modrec Vjasa je bistvo osemnajstih Puran strnil v dva stavka: »Tvoja bo zasluga, če služiš drugim, in greh, če jih prizadeneš.« Če pomagate drugim, boste prejeli desetkratno pomoč. Če pa jih ranite, boste desetkratno ranjeni. Bodite pozorni na to. Na današnji sveti dan si napolnite srce z ljubeznijo in naj bodo vaša dejanja posvečena.

Šri Satyha Sai Baba je svoj govor zaključil s pesmijo: Prema mudhita manase kaho ...

Prevedla: Dubrovka

Utešena ljubezni!

Danes je ugadi, novo leto prebivalcev zvezne države Andhra Pradesh. Jutri je tamilsko novo leto in višu, novo leto prebivalcev zvezne države Kerale. V koledarskem letu je mnogo praznikov. Slavite jih s polnim razumevanjem in podoživljanjem njihovega resničnega pomena. Od tega trenutka dalje pričnite živeti novo življenje, odpovejte se slabim mislim in slabim lastnostim in si prečistite srce. Samo tako bo vaše življenje blagoslovljeno. Če si prej ne prečistite srca, ne boste imeli nobene koristi od prebiranja svetih besedil in obiskovanja plemenitih duš. Naj bodo vaše misli, besede in dejanja posvečena. To je pravi namen praznovanja novega leta!

Jutri je tamilsko novo leto. Sem je prišlo mnogo ljudi iz Madrasa (Chennai) in drugih krajev zvezne

umazano vodo in njihovo zdravje trpi. Zato sem se odločil, da njim in bodočim rodovom zagotovim čisto pitno vodo, da bodo lahko živeli srečno in zdravo življenje. Tako so se Chakravarthy (sekretar sklada Central Trust), Srinivasan iz Madrasa (predsednik vseindijske Sri Sathya Sai organizacije) in Indulal Shah iz Bombaya (predsednik svetovnega odbora Sri Sathya Sai organizacije) obrnili na vodstvo Svetovne banke in predstavili naše dejavnosti nesebičnega služenja. Predstavnikom Svetovne banke so povedali, da so naše dejavnosti povsem nesebične narave in da ničesar ne pričakujemo v povračilo. Skratka, do črke natančno so jim prenesli Svamijeve besede. Na predstavnike Svetovne banke so naredili močan vtis. Dejali so, da še nikjer na svetu niso slišali ali videli tako obširnih dejavnosti s strani dobrodelne organizacije. Z odobravanjem so poslušali o Sathya

FOTO: MARKO PRIJATELJ

XIV. Dalaj Lama

TENZIN GYATSO PRVIČ V SLOVENIJI

Od 4. do 6. 7. 2002 je bil na obisku v Sloveniji Njegova svetost 14. Dalaj Lama, ki že od leta 1959 živi kot begunec. Je ena največjih duhovnih osebnosti našega časa. Njegovo sporočilo razumevanja med ljudmi, prizadevanj za mir in varstvo okolja se je dotaknilo src milijonov ljudi. Dalaj Lama pravi, da razvijanje pozitivnih duševnih stanj, razvijanje človeških vrednot, vodi k večjemu duševnemu zdravju in sreči.

Njegova svetost 14. Dalaj Lama je državni in duhovni vodja Tibetancev. Dalaj je mongolski naziv in pomeni "ocean", Lama pa tibetansko ime za indijsko besedo "guru", torej učitelj. Vsak Dalaj Lama je ponovno utelešenje prejšnjega. Tibetanci imajo Dalaj Lame za učlovečenje Avalokitešvare (Čenreziga), božanstva sočutja, ki se vedno znova vrača na svet, da služi človeštvu. Preden Dalaj Lama umre, zapusti znamenja, ki nakažejo, kje se bo naslednjič rodil.

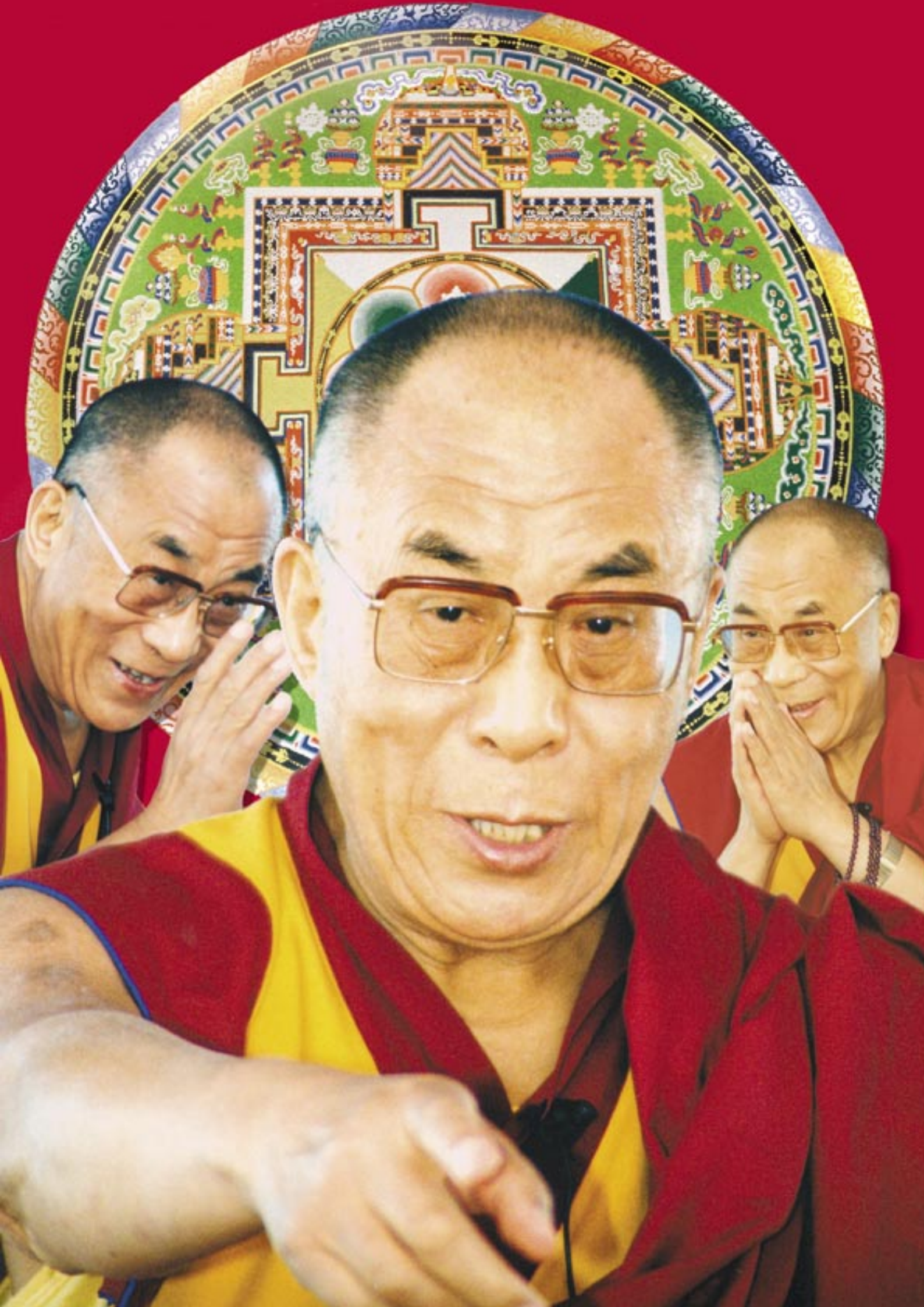

*Večja kot je moč sočutja,
ki ga čutiš do drugih,
bolj pogumen postaneš.
Večji kot je pogum, manj si nagnjen
k malodušju in izgubi upanja.
Zaradi tega je sočutje
tudi vir notranje moči.
S povečano notranjo močjo je
mogoče razviti trdno odločnost in z
odločnostjo imamo več možnosti za
uspeh, ne glede na to kakšne so ovire.*

- *Prihod Njegove svetosti pred Hotel Union v Ljubljani
- *Tiskovna konferenca v Hotelu Union
- *Izdelava mandale Bude sočutja v Etnološkem muzeju v Ljubljani
- *Prihod v park Tivoli pred začetkom sobotnega predavanja

*Na sosednji strani fotografije iz sobotnega predavanja v parku Tivoli, v ozadju mandala Bude sočutja

Resnica, dobrotā, lepota

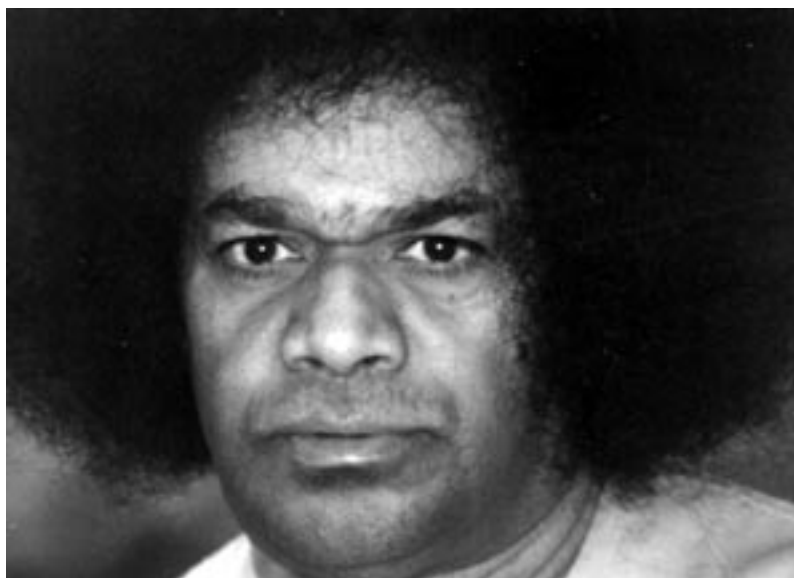
ŽIVLJENJE ŠRI SATHYA SAI BABE

Na pričujočih straneh bomo govorili o življenju avatarja naše dobe, Šri Sathya Sai Babe. Odlomki so večinoma izbrani iz knjige Sathyam Shivam Sundaram (Resnica, lepota, dobrotā) ki je plod dela, N. Kasturija, slednika, ki je v Sai Babovi neposredni bližini preživel večino svojega življenja. V Sai glasniku »na kratko« povzemamo življenje od leta 1945 naprej, saj je obširnejši zapis njegovega otroštva že izšel v reviji Avatar. V Sai glasnik je zaradi boljšega razumevanja nadaljnega besedila vseeno vključen zadnji del članka iz revije Avatar, ki opisuje dogodke iz vseindijskega zborovanja Divine Life Society (Društva božanskega življenja). Ker Sai Babovo življenje sestavlja neizmerna količina dogodkov, ki so med seboj povezani tudi skozi različne doživljanje Njegovih slednikov, tukaj namenjamo pozornost le nekaterim izmed njih. To nikakor ne pomeni, da se je v določeni zgodbi ali v določenih letih zgodilo samo, kar je opisano na teh straneh. Sai Babovo življenje je neopisljivo. Te neopisljivosti se lahko z vso ponižnostjo dotaknemo le tako, da opišemo nekatera izmed njegovih nešteti dejanj, ki so vsa, brez izjeme, izraz njegove božanskosti. Njegove božanske ljubezni, milosti in blaženosti.

* * *

Deveto vseindijsko zborovanje Divine Life Society v Venkatagiriju leta 1957 je predstavljalo temeljni kamen Sai Babove kampanje pravnega delovanja (dharma), saj je zborovanju osebno predsedoval in udeležence pozval k oživljanju duhovne vadbe (sadhane) in

prenovi duhovnega življenja. Svami Satchidananda, glavni organizacijski tajnik društva, je kasneje priznal, da je bil nemalo

presenečen, ko je izvedel, da bo Sai Baba predsedoval zborovanju, saj mu je nekdo povedal, da Baba ne zna nič drugega kot čarati in da je v najboljšem primeru slab govornik. »Vendar,« dodaja Satchidananda, »sem zelo hitro ugotovil, v kako veliki zmoti je bil moj vir informacij.« Na dan otvoritve zborovanja so mesto preplavili delegati, obiskovalci in sledniki. Prišlo je tudi veliko sanjasijev⁹ iz daljnega Rishikेशha in drugih mest kot so Rajahmundry, Kalahasthi in Madras. Ob glavnem vhodu v palačo so postavili razkošno in s cvetjem okrašeno nosilnico, s katero naj bi Sai Babo odnesli v dvorano, kjer je potekalo zasedanje. Ko je Baba prispelel do tega simbola blišča,

je kljub radžovem prigovarjanju zavrnil to čast in dejal: »Tukaj je tako veliko sanjasijev! Želim se sprehoditi skupaj z njimi.« Tam so se zbrali veliki jogiji, kot so Sadananda, Satchidananda, Atmasvarupananda, Srinivasana nda...

Svami Satchidananda je razvil in dvignil zastavo Divine Life Society, Svami Sadananda, avtor knjig Sanmarga deepam (Svetloba božanske poti), Maha Sakti ter komentarjev Patandžalijevega dela Yogadarsana, pa je slavnostno

otvoril zborovanje. Nekateri zaslepljeni posamezniki so tik pred otvoritvijo delili letake, v katerih so Babo obtoževali pristranskosti do bogatašev in aristokratov. Vendar niso vedeli, da je Baba zavrnil razkošje in sijaj svečanega spreveda in peš stopal po isti poti prav v času, ko so v žepe ljudi tlačili laži. Pravzaprav je Svami Sadananda v svojem otvoritvenem govoru omenil in poudaril nesmiselnost teh letakov. Delegatom in organizatorjem je čestital, ker imajo v svoji sredini Babo, ki jih vodi po poti božanskega življenja. Kot predsedujoči je Baba v svojem uvodnem govoru povedal, da je božansko življenje navdih, pogonska sila, vsesplošni smisel

⁹ Sanjasi je človek, ki se je odpovedal posvetnemu življenju in odnosom. Pravi sanjasi ima popolno oblast nad svojimi čutili in se je odpovedal vsem željam.

obstoja in cilj vsega stvarstva, vse od mikro do makrokozmosa. Božansko življenje je dež, ki pada iz oblakov Resnice (Sathje), Pravičnosti (Dharme) in nenasilja (Ahimse). Obsega vsa dejanja, storjena z namenom, da bi našli najvišjo resničnost, da bi spoznali resnico, ki se skriva za raznolikostjo iluzije. Bog je prisoten in je del vsakega posameznika, kot je maslo skrito v mleku. Tako kot stepamo mleko, da bi od njega ločili maslo, tako mora človek »stepati« svoj um z dobrimi deli in dobro družbo. Človekov um tava med večnim duhom in minljivim svetom, zato je dolžnost društev, kot je Divine Life Society, da um svojih članov izpolni s svetostjo in pomaga odstraniti umazanijo strasti in poželenja. Vsak je primeren kandidat za takšno preobrazbo in blaženost ima za vsakega posameznika enak okus. Društvo bi se moralo še naprej truditi in s ponižnostjo ter enako ljubeznijo do vseh podpirati proces preobrazbe, ki naj zaobjame kar največje število ljudi. Moralo bi vztrajati pri odstranjevanju korenin tesnobe, žalosti in nevednosti.

Baba je naslednjega jutra na zasedanju povedal: »Hinduizem je vse udarce, kulturne prevrate in vdore tujcev uspešno preživel samo po zaslugi njegovih duhovnih voditeljev, ki so varovali ta zaklad Indije in ponovno vzpostavili stvariteljska načela večnih naravnih zakonitosti (sanathana dharme), ko so jih vedno znova obujali v srcih ljudi.« Povedal je, da želi v vsakem srcu prižgati luč ljubezni in svetoval, naj vsak v sebi goji in ohranja spoštovanje in ljubezen. Naslednjega dne se je Baba na posebnem zasedanju na delegate obrnil s prošnjo, naj negujejo neomajno predanost svojemu učitelju in naj živijo božansko življenje, ki so se mu predali. Ko se je kasneje sestanek nadaljeval z javnim zasedanjem, ki je pritegnilo ogromno, gorečo množico poslušalcev, je Baba več ur govoril in jih spodbujal, naj živijo življenje, izpolnjeno s predanostjo.

»Kaj bi želeli biti v Božjih rokah?« je vprašal Baba in v odgovor dejal: »KOT PIŠČAL.« Izrazil je željo, da bi vsak posameznik bil odločen in nepokvarjen, da v njem ne bi bilo prostora za oholost, sebičnost in individualnost. Dihati bi morali z Bogom; ta dih naj zaznamuje vsak minljiv trenutek in ga preobrazi v melodijo radosti in večnosti.

Svami Sadananda je spregovoril o svojem druženju z Bogom, o svojih spoznanjih, ki si jih je pridobil v Božji družbi. Priznal je, da se je družil z Babo in da govori o tem, k čemur ga je prav On spodbudil. Za njim je govoril slaven učenjak (pandit) znan v vsej Andhri po številnih vedantskih knjigah in teluških prevodih upanišad, brahmasutre in bhagavadgite. Govoril je o najbolj nerazjasnjem vprašanju indijske filozofije: »Kdo sem jaz?« Kritiki menijo, da nauk o enosti (advaita) človeka prizemlja in oropa poetičnosti. Vendar ta učenjak je bil kljub vsemu dovolj poetičen, da je znal ceniti Babovo slikovito prisposodbo piščali na Krišnovih ustnicah, saj jo je z veseljem razširil in navedel nekaj sanskrtskih slok o piščali (murali). Svoj govor je pričel z osebno izjavo. Dejaj: »V Venkatagiri sem prišel predvsem zato, da bi se srečal s Sri Sathy Sai Babo, saj sem slišal najrazličnejše zgodbe in razlage njegove veličastnosti. Takoj sem izkoristil priložnost, da jih preverim na mestu samem. Skratka, prišel sem, ker sem bil 'izzvan'! In odhajam 'pozvan' od Boga. Srečen sem, da vam to lahko priznam in se opravičujem Babi za svoje zmote.«

To je le še eden od mnogih primerov, kako toplota Babove prisotnosti razprši meglo nerazumevanja.

Baba se je sproščeno sprehajal med sadhuji in učenjaki ter se z vsakim izmed njih dolgo pogovarjal preden je odšel iz Venkatagirija.

Svami Satchidananda je Kasturiju zaupal: »Takoj, ko sem vstopil, me je Baba objel in mi dejal, da je vesel, ker me vidi. Nato je govoril o izjemni jogijski viziji, ki sem jo imel srečo doživeti

pred sedemintridesetimi leti in mi čestital za moj neomajen trud pri rednem izvajanju duhovne vadbe. Potem pa je nenadoma ubral druge strune in me okregal, da zapravljam čas in energijo z ustanavljanjem ašramov, zbiranjem prispevkov, srečanja ter razpravami o načrtih in programih. Ko sem svoje dosedanje aktivnosti skušal opravičiti s tem, da je to moj prispevek k blaginji sveta, se je zasmel in me vprašal: 'Ali še nisi slišal, da dobre misli in vibracije, ki izhajajo iz modrosti velikih duš, lahko premagajo vse ovire in preoblikujejo ter spremenijo miselne tokove drugih ljudi?' Svetoval mi je naj se umaknem v samoto in nadaljujem s svojo jogijsko duhovno vadbo, On pa bo poskrbel za moje preživetje, kjerkoli že bom! Nihče mi tega še ni predstavil s tako jasnimi in pristnimi besedami. Njegova ljubezen in milost sta me globoko ganili. Presenetilo me je, da pozna moje najgloblje skrivnosti, ki so se zgodile celo nekaj let pred Njegovim prihodom, zato sem si ga drznil povprašati o tem. Odgovoril mi je z vprašanjem: 'Ali se rodim in umrem?«

To je bila zares edinstvena izkušnja. Vsi razgovori, Sai Babovo poznavanje najglobljih dvomov ter predpisovanje ustreznih zdravil, zagotovila o neusahljivi milosti, tehtanje dosežkov v luči napredka in spoznanja Božje vsemočnosti in vseprisotnosti...

Svami Sadananda in Svami Satchidananda sta Babo spremljala na poti nazaj v Puttaparthi. Oba sta se neizmerno veselila, da bosta lahko še nekaj časa preživela v Božji prisotnosti.

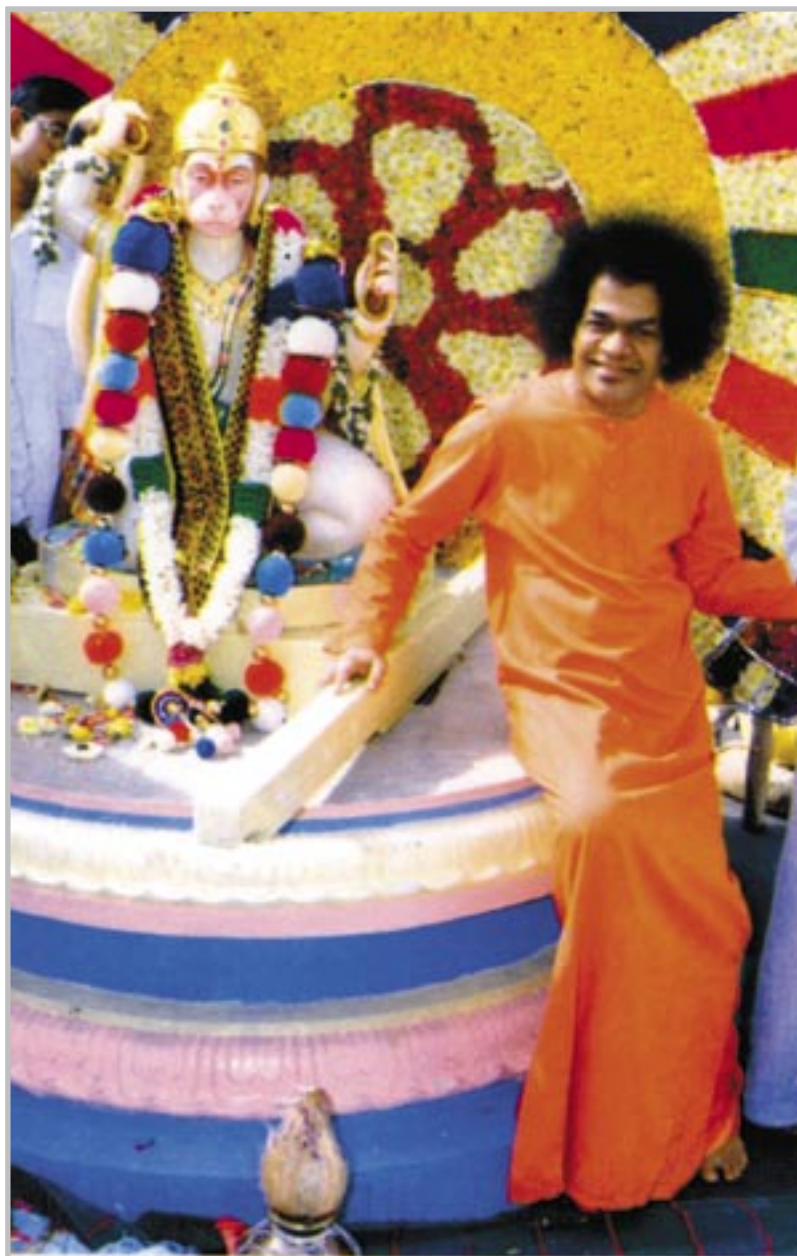
Spominjam se nekega večera, ko je Baba popeljal Svamija Sadanando k izviru v hribovju, ki se razteza nad Nilayamom. Tudi jaz sem bil zraven. Sedeli smo pri izviru, Baba pa je govoril o prisotnosti božanske zavesti (čaitanje) v človeku, živali, rastlini in kamnu. Svami Sadananda je recitiral odlomke iz upanišad, s čimer je hotel pokazati, da o tem govorijo tudi starodavni spisi. Nenadoma je Baba s strogim glasom dejal:

Saievo življenje

»Ti temu praviš starodavno! Meni je vse znano, sem onkraj časa in prostora!«

Ko se je Baba za kratek čas odpravil v Kodaikanal, sta se mu pridružila tudi Svami Sadananda in Svami

Oba sanjasija sta Babo spremljala tudi na poti iz Kodaikanala v Cape Comorin. Tam sta neposredno doživela Njegovo univerzalno sporočilo, ko sta videla, kako je iz zraka »pričaral« rožni venec

Satchidananda. V šestih tednih sta sanjasija vsrkala neizmerne količine Božje milosti. Imela sta možnost, da ujameta trenutek Babove enkratne božanskosti.

Nič čudnega, da sta o Babi in njegovih božanskih lastnostih pisala svojemu guruju, Svamiju Sivanandi Saraswati v Rishikesh.

s križem in Jezusom, da bi blagoslovil duhovnika.

Ko se je Baba sprehajal po pešeni obali Kanyakumarija, se je ob vsakem koraku pojavilo kristalno zrno. Sledniki so kristale sproti pobirali in jih zbirali v posodici iz sandalovine. Bilo jih je štiriinosemdeset, vendar je Baba

dejal, da jih mora biti sto osem. Ko so jih ponovno prešteli jih je bilo zares sto osem. Iz čudežnih kristalov so sestavili meditacijsko ogrlico džapa malo, ki jo je Baba podaril Svamiju Sadanandi.

Po obisku jeza Periyar in tamkajšnjega naravnega parka je Baba pot nadaljeval v Madurai in Mayuram in se v Puttapparthi vrnil preko Salema, kjer je Svami Satchidananda preživel nekaj let. Tam je prejel vabilo Svamija Sivanande Saraswati. Po številnih nadaljnjih pismih in telegramih je Baba končno privolil, da se odpravi na pot v severno Indijo.

Seveda Baba ne potuje z namenom, da bi si ogledal druga mesta ali da bi občudoval naravo. Ne čuti želje po romanju, saj je On sam cilj romarjev. Baba je dejal: »Nobena želja po spremembi, rekreaciji ali potovanju me ne gane. Toda, kjer so željni duševnega miru, tja pohitim, da podelim ta mir. Kjer je obup, tja odhitim, da razveselim žalostno srce. Kjer ni vzajemnega zaupanja, tja se mi mudi, da obnovim zaupanje. Vedno sem pripravljen izpolniti nalogo, zaradi katere sem prišel.«

Svami Satchidananda je želel v Rishikesh oditi malo prej, da bi »zaustavil« širjenje govorice o Babi in da bi svojim bratom sanjasijem povedal vse o Babovi božanskosti.«

Baba se je iz Puttapparthija odpravil na pot z avtom 14. julija 1957. Ustavil se je v Medkurthiju, ki je 60 kilometrov oddaljen od Madanapalle, da bi v ašramu v mestecu Ayodhyi slovesno odkril srebrn kip Shirdi Sai Babe. Tam ga je že od poldne čakala velika množica vaščanov. Baba je zbranim govoril več kot eno uro. Povedal je, da je vsako dejanje, kot je na primer gradnja ašrama, pravo spokorjenje (tapas), če je le narejeno v duhu predanosti, brez napuha, brez želja po dobičku in samo z željo, da je delo dobro opravljeno. Baba je okaral tiste, ki zapostavljajo telo kot sredstvo za spoznanje Boga. »Telo je

Božje svetišče, je čoln, v katerem prečkate ocean rojstva in smrti s pomočjo dveh vesel: viveke ali sposobnosti razločevanje med dobrim in slabim, in vairagje ali nenavezanosti. Zato ga moramo ohranjati v dobri kondiciji.« Posebej je nagovoril zbrane ženske in jim povedal, da morajo svojim otrokom vcepiti predanost, pogum, samospoštovanje in občutek za resnico. »Blaženosti vam ni potrebno iskati druge«, je dejal. »Blaženost je v vas kot iskrica, samo razplamteti se mora v veličasten plamen in ogenj.« Dejal je, da četudi lahko zemljo spremeni v nebo in nebo v zemljo, lahko tisti, ki pride k Njemu, dobi le tisto za kar ga prosi, le tisto kar sam izbere. Povedal je, da lahko sposobnost razločevanja med dobrim in slabim in nenavezanost razvijemo le tako, da smo nenehno pozorni na vsako misel, ki se pojavi, in o njej presojava na osnovi pravičnosti in resnice. »Pravi slednik mora obvladati svoja čustva, pravi asket mora izostriti svoj razum; resnični služitelj mora razviti moč uma.« Sai Baba je s svojimi spremljevalci 15. julija prispel v Madras, od koder se je Baba skupaj s sledniki, ki jih je izbral, po štirih dneh, odpravil v New Delhi, kamor naj bi prispeli 20. julija. Zelo se je zabaval, ko je na letalski karti zagledal napisano svoje ime: »Gospod S.S. Baba.« Iz srca se je nasmejal »gospodu!« Baba se je na letalu sprehodil do vsakega potnika in vsakemu namenil enako pozornost in tako osrečil prav vse potnike. Nekomu je tam visoko nad gorovjem Vindhya dal celo intervju in s tem uslišal njegove molitve. Ta človek je bil nemalo presenečen, ko mu je Baba svetoval, naj se poroči z učiteljico, ki jo ljubi. Prepričan je bil namreč, da za to nihče ne ve. Baba mu je obljubil, da bo uredil vse potrebno, da bosta njegova starša pristala na poroko.

Letalo je v Palamu pristalo dvajset minut čez šestnajsto. V eni uri po Njegovem prihodu v bungalov v Sundarnagarju (to mesto so

izbrali za njegovo začasno bivanje) je Baba prejel »klic« slednika iz Bangaloreja. »Zapustil« je svoje telo in pohitel, da bi to osebo rešil pred nevarnim napadom paralize, kakor je dogodek svojim spremljevalcem opisal kasneje.

Petje svetih pesmi (bhadžani), ki je potekalo dvakrat na dan, je pritegnilo številne slednike iz New Delhija, pa tudi njihove prijatelje in sorodnike. Baba je z večjim številom slednikov opravil osebne razgovore, v katerih je kot običajno razkril njihove težave in jih blagoslovil s svojo milostjo.

22. julija se je iz New Delhija odpravil v Rishikesh. Sanjasiji, učenci Svamija Sivanande, so Babo pričakali v Hardwaru in ga pospremili v Sivanandagar, kamor je prispel ob 18.30. Svami Sivananda je ob tej priložnosti sklical vse stanovalce ašrama in Babi izrazil prisrčno dobrodošlico.

Sivanandi, ki je Babo pozdravil po starem običaju s sklenjenimi dlanmi, je Baba odzdravil z mudro abhajahasta, ki tisočim nemirnim dušam podeli mir.

Sivanandagar leži v naročju večno zelenih planin, z desno roko pa ga nežno ljubkuje reka Ganges.

Naslednjega dne so stanovalci ašrama organizirali študijski krožek (satsang) in prosili Babo, naj jih blagoslovi z govorom. Baba je v svojem govoru Ganges primerjal s sanjasijem, ki hiti k morju. Dejal je, da se vsaka reka globoko v srcu zaveda, da izhaja iz morja in prav to zavedanje jo spodbuja, da ne glede na ovire, ki jih postavlja zemlja, hiti naprej k morju... Omenil je tišino, ki obdaja Sivanadagar in dejal, da je to dobro mesto, kjer se lahko globoko potopimo v duhovno tišino.

Razložil je tudi, da bha pomeni ustvarjanje, ga zaščito in va spremembo, preobrazbo. Bhagavan¹⁰ ima torej vse tri sposobnosti. Naznanil je: »To je moja skrivnost!« Ovrigel je vse neresnične razlage, češ, da »čara« predmete iz zraka, in povedal, da se

Njegova volja izpolni v trenutku. Predmete materializira zato, da bi osrečil svoje slednike, tako kot oče svojim otrokom podarja slaščice, ne da bi pri tem hotel razkazovati svojo dobroto ali starševstvo. Te predmete podarja zato, da bi ljudi obvaroval pred skrbmi in tesnobo, da bi jim zagotovil miren um, pomagal razviti duhovno naravnost in v mnogih primerih zato, da bi ohranil »stik« z življenjem obdarovanca. Predmeti niso »narejeni« z namenom, da bi kogarkoli privlačili. Niti niso rezultat mantre ali tantré.¹¹ Izdelani so enako kot vsi ostali predmeti, le da malce hitreje, v trenutku! Trajajo enako dolgo, kot ostali predmeti. »Moje največje darilo je Ljubezen. Sledniki bi si morali prizadevati, da si jo zagotovijo skupaj s sposobnostjo razločevanja in nenavezanostjo, ki jo lahko podari samo guru,« je dejal Baba. Nato je z enim samim krožnim gibom roke »ustvaril« prečudovito ročno izdelano ogrlico iz sto osmih svetih kroglic ali rudrakš. Kroglice so bile pozlačena in nanizane na zlato nit, v sredini pa je bilo največja kroglica s petimi ploskvami. Sai Baba je ogrlico podaril Svamiju Sivanandi Saraswatiju. Materializiral je tudi ogromno vibuthija, ki ga je utrl v čelo tega modreca. Ko je Svami Sivananda s to edinstveno ogrlico okrog vratu zvečer vstopil v sobo, kjer se je odvijal študijski krožek, so vsi prisotni onemeli ob njenem sijaju, čudoviti izdelavi in čudežnemu nastanku. Svami Sivananda je govoril o Sai Babi in Njegovemu sporočilu. Obširno je spregovoril o dobrodejnih učinkih ponavljanja Božjega imena (namasmarane) in kot zdravnik vsakomur priporočil dnevno dozo nenavezanosti, skupaj z dieto ponavljanja Božjega imena.

Se nadaljuje...

Pripravila: Tina

Vir: N. Kasturi, Sathyam Shivam Sundaram

¹⁰ Gospod, Bog.

¹¹ Mantra – sveti izreki, ki zagotavljajo duhovni napredek; tantra – obredi, ki dajejo nadčloveško moč

Vest - naša notranja luč

Na Sathya Sai šoli na Tajskem pod okriljem dr. Jumsaia, gospe Angele Loraine in dr. Juda potekata začetni in nadaljevalni tečaj za učitelje v duhu človeških vrednot.

Lanskega avgusta sem se po opravljenem začetnem tečaju odločila še za nadaljevalnega, kjer je poleg učenja, predavanj in drugih dejavnosti potrebno napisati še obsežnejšo diplomsko nalogo s poljubno tematiko.

Na enem izmed predavanj dr. Juda smo se pogovarjali o današnji izobrazbi, kako šola leta in leta podaja otrokom znanje o zunanjem svetu, pozabi pa učiti o procesih, ki potekajo znotraj nas. Strinjali smo se, da takšno učenje otrok ne pripravi na življenje, ki je vse bolj zapleteno in zahteva hitre odločitve. Prišli smo do spoznanja, da ni enotnega obrazca, kaj najbolj koristi različnim ljudem ob različnem času. Edini način je, da najdemo pot do notranjega vodstva, ki nam je ves čas na voljo, če smo ga le pripravljene poslušati. Toda kako lahko učitelj učence nauči poslušati notranji glas?

Ko sem dr. Judu, ki je odgovoren za diplomske naloge, povedala, kaj me zanima, je bil navdušen. Znašla sem se pred težko nalogo najti nekaj praktičnih tehnik, ki bi učiteljem pomagale pri tej zame bistveni nalogi. Pot mojega razmišljanja je vodila od zmešnjave izrazov, ki jih različni ljudje uporabljajo za obrazložitev procesov, ki se dogajajo v nas, preko proučevanja narave uma in ponazoritve, zakaj v naših šolah potrebujemo drugačne pristope, tako da sem nazadnje nalogo lahko sklenila z nekaj preprostimi tehnikami, ki naj bi pomagale v otroku prebuditi notranjo modrost, ki vedno deluje v dobro vseh. To so bile tudi moje prve učne izkušnje na Sathya Sai šoli

na Tajskem, kjer je besede (zaradi pomanjkljivega znanja angleščine) največkrat zamenjal jezik srca.

TELO, UM IN VIŠJI JAZ

Kot človeška bitja imamo na voljo različne instrumente za doseg znanja in modrosti. Ti so: a) čutila, b) umsko razločevanje, kaj je dobro in kaj slabo ter evolucija in c) notranja vizija in intuicija.

*V resnici človek ni ne telo
ne um ali razum,
temveč je najvišji Jaz.*

Sathya Sai Baba

Čuti(la) so instinktivni instrumenti, ki so pri živalih zelo močni, aktivni in razviti. Pomembni so za preživetje in nadaljevanje vrste. Po naravi jih privlačijo zunanji predmeti in delujejo kot povezava med zunanjim in notranjim svetom. Povezava vodi v navezanost in željo, da bi nam zunanji predmeti pripadali. Naše navezanosti pa večkrat dobijo tako moč, da obvladujejo nas, namesto da bi bilo obratno. Zaradi navezanosti čutil na zunanje predmete občutimo srečo ali trpljenje.

Um je najznačilnejše človeško orodje. Išče vzroke in posledice ter je pomemben za razvoj posameznika vse do neke meje, pozneje pa lahko predstavlja oviro za doseg višje zavesti. Temelji na načelih odziva (reaction), odmeva (resound) in odseva (reflection), sestavljajo pa ga štirje vidiki.

Prvi vidik je um (mind), ki ga Svami imenuje kar klobčič misli in želja, njegova narava pa je dvojnost. Razum (intellect) je drugi vidik, ki nastopi, ko je um zaposlen s procesom razlikovanja, kaj je za posameznika in družbo prav in kaj narobe. Toda njegovo

presojanje je odvisno od informacij, ki jih posameznik v določenem trenutku ima. Zato ni popolnoma zanesljiv, saj lahko že naslednji trenutek razmišljamo drugače, če imamo le še kakšno dodatno informacijo. Spomin predstavlja vse navade, razvade, jezik in družinske razmere, ki oblikujejo naše življenje. Ego pa pomeni identifikacijo s telesom in željami.

*Telo in razum sta samo orodji,
ki bi ju posameznik moral znati
nadzirati.*

*Ne smemo se poistovetiti z orodji,
saj smo vendar gospodarji.*

Obvladaj um in boš velem.

Sathya Sai Baba

Vest je zavest o razsežnostih, ki presega telo in um. Pot do nje nam kaže intuicija, to pa so rešitve različnih problemov, inspirativni uvidi, izvor ustvarjalnosti in notranje vodstvo. Človek lahko sliši glas vesti šele takrat, ko je njegov um miren. Šele takrat, ko smo se v določeni situaciji pripravljene odpovedati osebemu nadzoru in si priznamo, da sami ne poznamo celotne slike ter prosimo za nasvet, za pomoč.

NARAVA UMA

Ljudje se največkrat odzivamo v skladu s preteklimi izkušnjami, ki so vse shranjene v našem nezavednem umu. Misli in želje se porajajo v nas tako, kot smo programirani. Z njimi se poistovetimo, jim verjamemo, se čustveno odzivamo nanje, delujemo v skladu z njimi, jih zanikamo, zavračamo, potlačimo ali se obrambno odzivamo nanje. Navadno se jih niti ne zavedamo. Vedenje v skladu s spomini pomeni, da ne živimo v sedanosti, da nismo svobodni. Trudimo se doseči srečo in se izogniti trpljenju. Odrivamo stvari, ki se jih bojimo in si jih ne želimo, ter se oklepamo tistih, za katere nas je strah, da jih ne bomo osvojili ali jih bomo izgubili. Poskušamo se izogniti soočenju s samim

seboj, a slej ali prej moramo pogledati resnici v oči. Sprva se zdi boleča, saj izgubimo določene smernice, ki smo jih imeli za pravilne, kasneje pa vidimo, da nas osvobaja spon in nam omogoča harmonično življenje. Ni se nam treba odpovedati denarju, lastnini, odnosom, osebnemu uspehu in drugim simbolom varnosti, temveč namišljeni varnosti, ki nam jo ti simboli dajejo. Z drugimi besedami, naš odnos do simbolov varnosti mora preiti iz navezanosti v nenavezanost. Dejanja se mogoče ne bodo razlikovala, drugačen bo le namen, ki bo dejanja spremljal. S tem se odpovedujemo znanemu in osebnemu nadzoru, predajamo se našemu višjemu Jazu. Čim bolj bomo za nasvet spraševali svoj višji Jaz, tem manj bomo navezani na stvari, na katere smo se zanašali v preteklosti.

Da bi lahko postali orodje našega resničnega Jaza, ga moramo najprej prepoznati in sprejeti za svojega vodnika. Vsi mislimo, da vemo, kaj je dobro za nas, toda to je daleč od resnice. Šele ta notranji del nas samih ve, kaj je za nas v določeni situaciji najbolje. Presenečeni bomo, kako ustvarjalne in drugačne bodo rešitve od pričakovanih. Prenehati se moramo istovetiti s svojim umom, prenehati moramo hraniti svoje misli in jih samo pustiti, da odidejo. Čim bolj bomo pozornost iz zunanjega sveta usmerjali v notranjega, tem bolj bomo postajali resnični MI.

Veliko ljudi ne zaupa notranjemu glasu. Kako naj vem, da mi govori moj višji jaz in ne »opičji um«? Tako, kot vse v našem življenju zahteva vajo, tako tudi razločevanje odgovorov zahteva vsakodnevno vajo. Vedno večje prepričanje v odločitve višjega Jaza prihajajo skupaj s pravilnim delovanjem. Če nismo prepričani v odločitev, je bolje počakati, dokler se ne izkristalizira, toda ko imamo enkrat odgovor na dlani, mu zaupajmo in se nikar spet ne sprašujemo, zlasti če nam odgovor ne ustreza. Takrat bo prevladal ego, ki je v nasprotju z vestjo dominanten.

EDUCARE

Današnje izobraževanje poudarja posvetno znanje, toda poleg tega je pomemben tudi značaj. Satja Sai Baba je v enem od svojih govorov dejal, da moramo najprej odgovoriti na pet vprašanj, če hočemo vedeti, kaj je izobraževanje. In sicer: Kaj je izobrazba? Kaj je bistvo

Učenje niso le tehnike, govorimo lahko o umetnosti učenja, kjer je učitelj umetnik, luč, ki kaže otrokom pot do samih sebe. Skrivnost pravega učnega procesa je v dvigovanju učenčeve zavesti. Učitelj mora navdihovati, prebujati občutek čudenja in poudarjati povezanost celotnega stvarstva. Da bi lahko to dosegli, je potrebno harmonično razvijati

izobrazbe? V čem je izobraževanje edinstveno? Kaj dosegamo z današnjo izobrazbo in kakšno izobrazbo bi morali nuditi otrokom?

Natančnejšim odgovorom na zgoraj našeta vprašanja se bomo posvetili v naslednjem Sai glasniku, danes bi rada poudarila le vedno večjo potrebo po tem, da se učitelji zavedajo, da bistvo učenja ni na pamet naučeno knjižno znanje, temveč kultiviranje vseh potencialov telesa, uma in duha ter njihova praktična uporaba. Resnična izobrazba mora pomagati učencem, da spoznajo sami sebe in da razvijejo ljubezen. Pri tem igra pomembno in odgovorno vlogo učitelj.

Izobraževanje je vseživljenjski proces. Če želimo biti uspešni, je potrebno poznati njegove sestavine. Imeti moramo jasno začrtano smer, poznati moramo proces otrokovega razvoja in učenja, kot učitelj moramo otrokom predstavljati dober vzor ter se nenehno izpopolnjevati in razvijati.

vse vidike otroka. Ko se nam uspe otroka dotakniti, v njem prebuditi navdušenje, postane učenje ustvarjalen proces, ki prinaša zadovoljstvo.

TEHNIKE – POTI DO NAŠEGA VIŠJEGA JAZA

Otroci bi se morali naučiti odzvati se (respond) na situacije, ne reagirati (react). Kadar se odzivamo, se zavestno odločimo za ali proti nekemu dejanju v skladu z močjo presojanja ali uvidi višjega Jaza, ki ve, kaj je najboljši čas, kraj in okoliščine. Tehnike so učitelju v pomoč, da ustvari ugodne in raznolike pogoje, v katerih lahko vzcveti speči potencial.

Meditacija ali tiho sedenje

Najbolj dragoceno darilo, ki ga lahko damo otrokom v naših šolah, je sposobnost, da najdejo

mir in zadovoljstvo, ki sledita zavedanju, da izvor človekove izpolnitve leži znotraj njega. Vse tehnike so koristne, meditacija ali tiho sedenje pa je najpomembnejša med njimi.

Nekaj minut dnevno v tišini lahko prinese veliko korist. Primerjamo jih lahko s staromodno uro, ki, potem ko je bila v kratkem času navita, teče 24 ur. Toda samo tiho sedenje ni dovolj. Tiho lahko sedimo z umom polnih misli. Da zmanjšamo misli, moramo biti odločeni, da to storimo, zavedati se moramo notranjih procesov v sebi in to zavedanje iz dneva v dan udejanjati.

Sathya Sai Baba predlaga tiho sedenje otrokom vseh starosti. V šoli na Tajskem celo štiri leta stari otroci izvajajo to vajo brez težav, le da je zanje malce prilagojena; predvsem krajša, saj koncentracija v teh letih ni tako močna. Ni pa primerno osredotočati se na nekaj abstraktnega, brez oblike. Biti mora nekaj konkretnega. Najbolj sprejemljiva je koncentracija na nekaj, kar je skupno vsem. Glede na to, na kaj se osredotočamo, poznamo dve glavni obliki tihega sedenja.

Uporabimo lahko svetlobo, ki kot univerzalni simbol predstavlja čistost in dobroto ter pomeni ljubezen. Predstavljanje in premikanje luči zaposli um, pošiljanje ljubezni vsem bitjem pa preprečuje poudarjanje ega. Miselni tok lahko umirimo tudi z dihanjem, če osredotočimo pozornost otrok na dih. Ko pri otrocih ustvarimo to navado, bodo lahko tiho sedenje uporabljali povsod.

Dejavnosti in vedenje v razredu

Da bi se lahko otroci v situaciji pravilno odzvali, potrebujejo dovolj časa, da se posvetujejo s svojimi notranjimi orodji. Čim več tihih dejavnosti v razredu pomaga, da se otroci laže povežejo s svojim višjim Jazom in da jim to preide v navado. Hkrati se bodo naučili poslušati drug drugega in našli

še druge poti za komunikacijo s sošolci. Lahko se igramo igrice, v katerih ni dovoljeno govoriti.

Nenehno opominjanje na samoopazovanje bo pripomoglo, da bodo učenci spoznali svoje misli, opazovali spremembe,

svoj lastni razvoj. Pišejo lahko npr. dnevnik razmišljanj o uri ali situacijah, ko so prisluhnili lastni vesti in ko to niso storili, kakšni so bili rezultati in podobno. Svoje izkušnje lahko delijo z drugimi, toda nujno moramo imeti postavljena pravila pogovarjanja, ki jih napravimo skupaj z učenci. Vsak mora imeti možnost izražanja svojega mnenja, drugi morajo pozorno poslušati, nihče ne sme obsojati in kritizirati. Vedno se moramo zavedati, če uperimo prst v nekoga, trije kažejo proti nam. Učenci se bodo počutili sprejete, spoznali bodo, da niso edini, ki imajo dvome, in nasvet vrstnikov jim bo sprejemljivejši. Kasneje lahko preberejo napisano in ugotovijo spremembe v mišljenju.

Naredimo nekaj plakatov, na katerih piše: Ali je resnično? Ali je nujno? Ali je prijazno? Ali izboljša tišino? Učenci si morajo nekaj zamisliti, nato pa se sprehoditi mimo plakatov, toda le, če nanje lahko odgovorijo pritrdilno. Uporabimo lahko Sokratovo

metodo postavljanja vprašanj, ki je primerna za starejše otroke. Preverjanje vsake izjave pripelje otroke k nasprotujočim si izjavam in zmeda ter jih prisili h globljemu razmišljanju o smislu življenja, resnici in pravici. Vprašanja moramo postavljati tako, da otroci sami najdejo odgovore, kar jih bo opogumilo k nadaljnemu samostojnemu razmišljanju.

Z otroki se dogovorimo, da smo pred vsakim odgovorom na vprašanje eno minuto tiho in si s tem damo možnost za poglobljanje in iskanje odgovora v notranjosti. Opazili bomo veliko razliko v odgovorih, še posebej, če otroci že znajo vzpostaviti povezavo s svojim notranjim izvorom znanja.

Spraševanje višjega Jaza

Učenci imajo v obdobju pubertete svoje vzornike. Nekaterim pripišejo to vlogo le za nekaj časa, drugim za celo življenje. V določenih situacijah jih lahko vprašamo, kaj bi na njegovem mestu storil nekdo, ki ga resnično spoštujejo.

Da otroci odkrijejo modrost svojega višjega Jaza, lahko uporabimo naslednje igre. Pripravimo npr. dva stola, ki stojita eden nasproti drugemu. Ko učenec sedi na enem stolu, zastavi vprašanje, ki ga zanima. Drugi stol predstavlja njegov modri del in, ko sede nanj, kot lasten modri del odgovarja sam sebi. Različica te igre je, da si zamišlja modreca, ki mu v mislih odgovarja.

Pravijo, da so oči ogledalo duše. Če počnemo kaj zelo narobe, se bomo težko pogledali v ogledalo. Naj se učenci pogledajo v ogledalo, kadar so zares jezni ali kadar lažejo.

Za zaključek bi rada rekla le še to, da se zavedam, da je nasvete laže pisati kakor jih udejanjati, še posebej v današnjih šolah. Toda prepričana sem, da vztrajnost in želja po sočasnem lastnem učenju slej ko prej prineseta sadove.

Andreja

Zaključni nastop

UDELEŽENCEV REDNIH DELAVNIC VZGOJE V DUHU ČLOVEŠKIH VREDNOT

10. junija letos smo se v veselem pričakovanju zopet zbrali na vrtu naše Irene, ki že več let vodi delavnice vzgoje v duhu človeških vrednot (Education in Human Values) za otroke. Kot vsako leto, so nam naši iskriivi malčki in odraščajoči mladi predstavili, kaj so počeli vse leto, česa so se naučili in kaj so spoznali. Tokrat je bil glavni poudarek na petih elementih, varovanju narave, ekološki zavesti in bratstvu med različnimi narodi in veroizpovedmi, saj je tudi to del harmonije in ekologije. Svoja spoznanja so strnili v pesmi, verze, igrice, glasbo in ples. Kot vedno so nas osupnili s svojo modrostjo, samozavestnim nastopom in sproščenostjo. Nemogoče je pričarati vzdušje, ki je vladalo na Ireninem vrtu. Lahko pa z vami podelimo nekaj pesmi, zgodbic in izjav ponosnih staršev.

ČLOVEK V OGLEDALU

*Ko dosežeš cilj, za katerega si se boril,
in te svet za en dan okrona za kralja,
stopi k ogledalu in se poglej
in vprašaj, kaj ti oznanja človek v njem.*

*Ni pomembno, kako sodijo o tebi
oče, mati in žena,
v življenju je najpomembnejše mnenje
spremljevalca, ki strni vate iz ogledala.*

*Nekateri mislijo, da si pošten.
Ta čudoviti fant, ti pravijo.
Toda človek v ogledalu ostaja nem,
če ga ne moreš pogledati iz oči v oči.*

*Ne oziraj se na druge, glej, da boš
njemu všeč,
kajti on bo s teboj prav do konca.
Uspešno si opravił najtežji preizkus,
če ti je človek iz ogledala prijatelj.*

*Vse ljudi lahko vlečeš za nos,
mogoče boš celo v svetu priznan.
Toda tvoja končna nagrada bodo
solze in bolno srce,
če boš ogoľjufal človeka v ogledalu.*

Večna modrost

PESEM O KRUHU

*Mama že mesi testo,
jaz pa se sprašujem, kaj iz tega
nastalo bo?
V ogreto pečico testo položi
in kmalu po najboljšem kruhu zađiši.*

*Ko kruh se speče,
mama v kuhinjo priteče.
Nežno vzame ga iz pečice
in od ponosa zažari ji lice.*

*Jaz pa vem,
da zanjo največji je zaklad,
če uspe ji speči kruh
dober in bogat.*

Katja Bravhar

PRIPOVEDKA O STAREM SMETNJAKU IN VREČKI, KI NE MORE UMRETI

Nekoč je živel star smetnjak. Pravzaprav je bil velik zabojnik in ime mu je bilo Mojmir. Na zunaj ni bil videti nič posebnega: grd in dolgočasen kot vsi zabojniki v naši ulici in v našem mestu. Toda njegovo notranje življenje je bilo zelo živahno. In kako to vem? Nekoč, ko sem bil še majhen, sem bil v njem na obisku. Bilo je takole:

Nekega dne je mama stopila v mojo sobo in zavreščala: »Tako razmetane sobe pa še nisem videla!!! Saj nimam kam stopiti! In polovico te krame sploh ne potrebuješ!« In na kup je začela metati polomljene igrače, raztrgane slikanice, posušene žabe, kamenčke, frače... Poskušal sem rešiti kako stvar, a sem bil v hipu zasut z ropotijo. Ker sem bil zelo majhen, me mama v tistem velikanskem kupu ni opazila. Z ostalimi rečmi me je pometla v veliko kartonasto škatlo in stresla v zabojnik. Skupaj z vso ropotijo sem zgrmel v notranjost in tresk – nad mano se je zaprlo nebo. Obležal sem na kupu časopisnih papirjev. Že sem hotel zajokati in poklicati na pomoč, ko je pod mano zašuštel: »Kakšna smet pa je to? Hej, odpadki, od kod si se pa ti vzela?«

»Mama me je po nesreči vrgla v smeti...«

»Saj to je živa smet!« je zavreščalo od vseh strani. »Poglej Mojmir, kaj si dočakal! Živo smet!«

Tedaj je okrog mene votlo zadonelo. Spregovoril je sam Mojmir: »Mir! Ne premikaj se, mali človeški odpadki! Levo od tebe je nazobčan pokrov pločevinke, za tabo pa razbita steklenica! Imel si salamensko srečo!«

Odpadki so začeli vzklikati. Bili so vznemirjeni zaradi mojega prihoda.

»To bo hec na odpadu! mogoče naju bodo zakopali skupaj!« je zašumljala plastična vrečka in se stisnila k moji nogi.

»Ti pa tiho bodi!« se je jezno zaslislalo z vseh strani.

Pod mano je prijazno zašuštel papir: »S plastiko so vedno problemi, veš! Mene, recimo,

odpadki so obmolknili.

»Saj vrečka res ni kriva...« je dejal Mojmir.

bi se še dalo predelati in morda bi postal celo knjiga, če bi nas kdo rešil in odpeljal na zbirališče starega papirja.»

»Tudi nas bi se še dalo rešiti!« so kričale pločevinke, »Samo sprati bi nas bilo treba, stisniti in prodati za staro železo!«

»In nas bi prodali v trgovini ali pa odvrgli v poseben zabojnik za steklo! Kako lepe nove steklenice bi lahko postale!« so razburjeno žvenketale steklenice.

»Vidiš, tako se bomo pa vsi skupaj drenjali na odpadu, namesto da bi nas, organske odpadke, lepo odnesli na kompost, kjer bi postali koristno gnojilo!« so se pritoževali olupki.

»Ali pa bi vas vsaj vtaknili v posebno vrečko, da ne bi tukaj gnili, smrdeli in privabljali muh v ubogega Mojmira!« je pripomnila plastična vrečka.

»Ti pa tiho bodi!!!« so spet zakričali nanjo z vseh strani.

»Zakaj je ne marate?« sem vprašal.

»Ona je nevaren odpadki. Ne more se razgraditi, če jo pa zažgeš, proizvajajo zelo strupen plin,« je pojasnil Mojmir.

»Kaj pa vi veste, kako je, če te zavržejo, potem pa še umreti ne moreš. Osamljen ždiš nekje do konca sveta. nihče te ne mara...« je tiho rekla plastična vrečka in ostali

»Kdo pa?« sem radovedno vprašal.

»Kriv je človek, ker za svoje udobje proizvajajo vedno več predmetov, ki po uporabi postanejo nekoristni ali celo nevarni odpadki, ki se kopičijo, kopičijo... In človek bo kmalu žrtev lastnih odpadkov.«

»In zakaj človek to počne, če je zanj nevarno?«

»Ker mu je vseeno, ker misli samo na svoje udobje, ker ne razmišlja. V svojem življenju sem marsikaj videl in veliko slišal od raznih smeti... Toda na pametnega človeka še nisem naletel. Vsaj v tej ulici ne. Morda živi v sosednji,« je dejal Mojmir.

Tedaj se je nad menoj spet odprlo nebo. Zakričal sem: »Mama!« in varne roke so me potegnile na plano.

Upam, da ti že živiš v sosednji ulici. Če ne, pa postani prvi pametnjakovič v svoji. Zato razvozlaj, kaj se skriva v tej zmešnjavi črk in napiši na črti.

ČE ZEMLJI KAJ VZAMEMO, ji moramo nekaj vrniti. Človek in zemlja naj bi postala enakopravna parterja. Kar zemlji povrnemo, je lahko nekaj tako preprostega in hkrati tako težkega, kot je spoštovanje. Črpanje nafte, kopanje premoga in uranove rude

Otroci in vrednote

je zemlji že prizadelo veliko škode, vendar pa lahko to še popravimo – če hočemo. Pri odkopavanju zemeljskih zakladov bodo uničene rastline. Prav bi bilo zemlji ponuditi semena in poganjke in s tem nadomestiti uničeno. Nečesa se moramo naučiti: ne moremo v nedogled samo jemati, ne da bi tudi sami dajali – svoji materi zemlji.

Jimmie C. Begay

VOKDAPDOEJNAVEŠJNA
MZVOKDAPDOEJNAČŠRV
ZAR

Starši so povedali:

Zelo nam je všeč, da se naša Miša teh delavnic udeležuje že sedem let. Želimo si, da bi ji pri tem sledil tudi mlajši brat.

Bojan Hrib

Delavnice so super! Zelo so polne, poučne, pozitivne. Težko bi našli drugo delavnico, ki bi bila tako prežeta s človeškimi vrednotami. Preprosto, to je to, kar potrebujemo. Popolno.

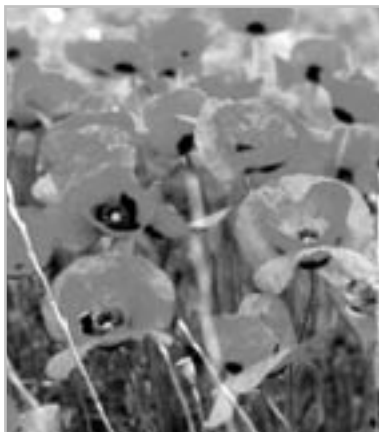
Vida in Iztok Bravhar

Zelo je lepo. Vesela sem, da moj David tudi sodeluje. Posebej mi je všeč poudarek na varovanju narave.

Zdenka Bračun

Makovi cvetovi

Četrtek je. Gurudev dan – Sai Babov dan. V mandirju je spet vse polno čmalih črnih glavic v oranžnih jopicah, ki tičijo tam čisto spredaj ob »Babovem prostoru«. To so najmlajši Svamijevi učenci. Komaj nekaj let imajo in so kot nežni makovi cvetovi, ki valovijo v rahlem vetriču sredi polja. Živahni, neprestano premikajoči in obračajoči se, so vendar disciplinirani in urejeni. Neustavljivo privlačni in ljubki so in grejejo tudi moje srce, ko sedim ob njih in jih opazujem. Nikoli se ne zgodi, da jim Svami ne bi posvetil posebne pozornosti, ljubeznivo hodil okoli njih, jih nagovarjal in se jim smehljaj. Tudi tokrat je prišel do njih in se ustavil, vidno zadovoljen in srečen ob pogledu na svoje makovo polje. Z nagajivim, hudomušnim izrazom na obrazu je iztegnil roko, s prstom pokazal na sredino drobnih cvetov in dejal: »Ti!« Dolgo je trajalo preden se je mali ojunčil in se med številnimi črnimi glavicami prebil do Svamija, ki ga je z nasmehom potrpežljivo čakal. Svami se je sklonil k njemu in ga tiho, ljubeznivo nagovoril. Plahi malček je vendarle zbral toliko poguma, da mu je obotavljajoče odgovoril. Baba ga je nato nežno lopnil po hrbtu v višini srčne čakre. Tako mimogrede je to storil, da se je zdelo, kot bi ga božal in bi ta njegov gib prav lahko ušel pogledu nepozornega ali oddaljenega opazovalca. A če si sedel dovolj blizu, si lahko občutil, kako ta komaj opazna Babova kretanja vsebuje neskončno moč preobrazbe! Svami je nato malčka poslal nazaj v okrilje drugih makovih cvetov.

Anil Kumar

»Živeti in za kaj naj živimo?«

IZ PREDAVANJA DR. ANILA KUMARJA 10. FEBRUAR 2002

OM OM..... OM..
Poklon Bhagavanovim
lotosovim stopalom!

BHAGAVAN VEDNO ŽELI, DA VSAK NEKAJ POČNE

Dobrodošli na to jutranje nedeljsko predavanje! Zahvaljujem se Svamiju, da nam je omogočil, da smo se po treh tednih zopet lahko srečali. Današnja tema je »Živeti in za kaj naj živimo?« Zakaj naj bi živeli? Za kaj naj živimo? Kaj je namen življenja?

Pravzaprav bi življenje morali živeti pravilno, saj ni nekaj mehničnega, enoličnega; življenje ni nikoli rutina. Človek ga mora živeti pravilno skozi svoja dejanja in delo, ki so nam odrejena v tem življenju.

Vedeti morate, da Bhagavan želi, da vsak opravlja takšno ali drugačno delo. Ne želi, da bi kdorkoli bil brez dela ne glede na njegovo starost. Najmlajši med zdravniki v tukajšnji Sathya Saievi splošni bolnišnici je star osemdeset let. (smeh) Res! Zakaj? Ko delate, pozabite, koliko ste stari. Zaradi dela se počutite mladi. Da, to je skrivnost, kako ostati mlad. Torej, prijatelji, tisti, ki si želimo biti mladi, in mislim, da smo to kar vsi, opravljajmo delo ali neko dejavnost, ki jo predpisujejo sveti spisi in tudi Bhagavan, ki pravi: »Od lenobe se nabereta prah in rja.« (Laziness is rust and dust.) Len človek zarjavi in je poln prahu. Pregovor pravi: »Prazna glava je hudičevo delo.« Če

je človekov um prazen, tudi njegovo telo ne počne ničesar. Če telo nima kaj delati, potem se v glavi nabirajo zle misli, zato moramo nekaj početi.

Medtem, ko se zaradi lenobe nabirata prah in rja, pa Bhagavan pravi tudi: »Najboljši počitek je uresničitev.« (Realization is rest and best.) Kajti samo v uresničitvi najdemo počitek, ki je najboljša stvar. To bi morali iskati v tem kratkem življenju. Isto nam v drugem verzu petega poglavja sporoča tudi Bhagavadgita in potrjuje Bhagavanove besede, ko pravi, da moramo delovati, delati in si ne smemo privoščiti, da bi bili leni.

Prijatelji, želel bi vas na nekaj opozoriti. Nekateri gredo v kantino, se dobro najedo, se odpravijo na daršan, nato spet na kosilo. Po kosilu se dobro naspijo in gredo na popoldanski daršan. Dobro. Pozneje gredo na čaj, nato nazaj na bhadžane in še na večerjo.

»Kaj vendar počnete?«

»Ne vem.«

»Kaj bi morali storiti?«

»Ne vem.«

»Je dobro, da ste takšni?«

»Ne vem.«

»Da, zakaj pa ne? Konec koncev ni to noben greh, saj ne delam nič narobe. Preprosto se najem in grem na daršan. To je vse.«

Prijatelji, to je napačno stališče. Motite se. Ne morete reči, da ste duhovni ali pobožni, če samo zapravljate čas in sedite. Zakaj? Brezdelje pomeni ne delovati ali ne prizadevati si. Tega si nisem sam izmislil, saj je v Bhagavadgiti to opisano z izrazom mudatma ali norost. Mudatma je človek po imenu dr. Norec, ki ima doktorat iz norosti. V Bhagavadgiti

je ta človek poimenovan tudi midjačara ali prevzetni pobožnež. Pretvarja se, da je pobožen, vendar to v resnici ni. Torej, naši sveti spisi obsojajo brezdelje, saj nam nalagajo delovanje. Toda zakaj?

ZASLUGE IZ PREJŠNJIH ŽIVLJENJ

Tretje poglavje Bhagavadgite z naslovom Karma joga pojasnjuje potrebo, nujo, namen, namero in cilje na poti delovanja. Temu pravimo opravljanje dolžnosti v duhu posvečenosti Bogu ali karma joga na duhovni poti.

Kaj se zgodi, če delujemo? S tem popolnoma izbrišemo zla nagnjenja in slabe lastnosti, ki so se pojavili v teku prejšnjih življenj. Vsakdo ima namreč določene lastnosti iz prejšnjih življenj, ki se izražajo sedaj. Včasih lahko v časopisih zasledite članke, kot so »Najvišji funkcionar je sprejel podkupnino« ali pa »Ministrski predsednik ubral slabo taktiko«. Zakaj se to dogaja? Teh ljudi ne moremo označiti za slabe. Ne, nikakor ne. Takšni so, ker v sedanjem življenju prihajajo v ospredje njihove značilnosti in lastnosti iz prejšnjih življenj ter se izražajo skozi dejanja, besede in misli. Torej, ta karma joga ali pot delovanja nam je bila določena zato, da bi se popolnoma osvobodili učinkov iz preteklosti.

Naj vam podam preprost primer. Pod nami so tla, ki so groba. Toda, lahko bi jih obdelali tako, da bi jih večkrat zbrusili. Kajti groba površina, ki jo vedno znova gladijo in loščijo, se na koncu sveti kot ogledalo, v katerem lahko vidite svoj odsev. Podobno

nam bo nenehno loščenje, ki ni nič drugega kot neprekinjeno, vztrajno, zavzeto, posvečeno in predano delovanje, ki pa mora biti nesebično in brez želja, pomagalo, da zablestimo kot ogledalo. Zaradi takšnega delovanja bo izginila vsa grobost iz preteklosti. Z drugimi besedami: groba površina, ki predstavlja slabe lastnosti iz prejšnjih življenj, bo izginila. V vedantski filozofiji temu pravijo vasane. Študentje ekonomije dobro veste, da se stanje v zadnjem stolpcu na dnu obrazca za bilanco prenese na naslednji obrazec oziroma v bilanco za naslednje obdobje, kajne? Podobno se stanje iz prejšnjega življenja prenese v sedanje življenje. To je ekonomija v duhovnosti. To dvojje gre dobro skupaj. Torej prijatelji, delovanje ali karma joga nam pomaga, da se osvobodimo slabih nagnjenj iz preteklih življenj.

ZAKAJ MORAMO DELATI

Mladenič je odšel k vojakom. Prestal je temeljito in neusmiljeno urjenje. Nekega dne pa je postal slabe volje, saj je začel razmišljati o svoji ženi, otrocih, starših, prijateljih in sorodnikih. Bil je žalosten, ker je bil pri vojakih namesto s svojo družino. Naslednje jutro je generalmajor opazil mrk izraz na vojakovem obrazu. Takšen obraz dobiš, če okusiš ricinusovo olje (smeh). Poklical ga je in mu dejal: »Hm, nimaš veselega obraza. Pregovor pravi, da se na človekovem obrazu zrcalijo njegove misli. Če pa pogledam tvoj obraz, ne morem ugotoviti kaj se dogaja v tvojih mislih.« Generalmajor je torej videl, da je stotnik resen, zato je pomislil, da je z njim nekaj narobe. Dejal je: »Pridi! Pogledaj, fant, hočem, da do treh popoldne izkoplješ dva metra široko in en meter globoko jamo. Jama naj bo torej velika dva krat en meter

in gotova do treh, prav?» Pri vojakih moraš delo končati, sicer si mrtev; ni druge izbire. Mladenič je odgovoril: »Prav, gospod!«, nato

pa začel kopati. Generalmajor se je vrnil ob treh popoldne in dejal: »Vesel sem. Storil si natanko tako, kot sem hotel. Zdaj pa jamo zasuj!« (smeh) Vojak je začel polniti jamo. Bil je nesrečen. Misli si je: »O Bog, kakšen nesrečnež sem, ker moram delati pod poveljstvom norega poveljnika. Najprej je hotel, da dopoldne jamo izkopljem, popoldne pa jo moram zasuti. Ne vem kaj je narobe z njim? Mogoče bom nekega dne tudi sam znorel.« Bil je nesrečen, toda delo je moral opraviti. Jamo je zasul in dejal: »Gospod, končal sem.« General pa mu je odgovoril: »O čem si premišljeval danes?» »Premišljeval? Bil sem zaposlen z delom! Nisem imel časa za razmišljanje, ker ste hoteli, da izkopljem dva metra široko in en meter globoko jamo. Kako naj bi zraven še razmišljal, ko pa

sem imel toliko dela? Če dela ne bi dokončal, bi me ustrelili. Bal sem se za svoje življenje, zato sem kopal.«

»Aha, o čem si torej razmišljal, ko si jamo spet polnil?«

»Najprej jo moram napolniti, šele potem bom lahko počival.«

»No, natanko to sem hotel. Zato sem ti naročil, da izkoplji jamo. Če delo opravljaš iskreno in se mu popolnoma predaš, nimaš časa razmišljati o čem drugem. Ker ne razmišljaš o ničemer, si osvobojen greha, tvoj um je osvobojen greha, ker je v stanju brez misli.«

Mislim, da sem bil dovolj jasen. Če delujemo oziroma opravljamo karma joga, je naše srce čisto. To je čista sudhi ali čistost srca.

VSI IMAMO VELIKO DELA

Nekega dne je nekdo dejal: »Bhagavan, tvoje šole so res nenavadne.«

»Nenavadne? Zakaj?«

»Fantje morajo zjutraj vstati ob pol petih in se udeležiti jutranje molitve (suprabhatam), nato pa vaditi jogo. Temu sledita tek in lahek zajtrk. V šolo morajo priti do petnajst minut čez osem. Solo imajo do pol treh, do treh pa morajo biti že na daršanu, kjer sedijo do šestih. Potem imajo samo eno uro prostega časa, nato gredo na večerjo, luči pa morajo ugasniti že ob pol desetih. Toda, saj veš, da je zdaj praznik. Fantje pa so tako zaposleni, da sploh nimajo časa. Nimajo časa za ogledovanje, nimajo časa za opravljanje in nepomembne pogovore. Zakaj, Svami? Zakaj jim nalagaš toliko dela?«

»In ne samo fantje. Vsi smo tako zaposleni, saj vstanemo že ob petih in čakamo v vrstah za daršan. Potem čakamo v vrsti za zajtrk. Od pol dvanajstih pa čakamo na žrebanje za prve in druge vrste in tako naprej. (smeh) Ko dobimo

žetone, čakamo daršan, potem pa stojimo v vrsti za čaj, pozneje pa še bhadžane. Potem so spet nove vrste za meditacijo.

Svami, zelo smo nejevoljni. Ves čas samo hitimo sem ter tja. Zakaj? (smeh) V vrstah stojim štiri ali petkrat na dan. Vse življenje je postalo čakanje v vrsti. Tudi če v vrsti ni nikogar, še vedno stojim v njej, ker je življenje postalo samo ponavljanje. Tudi ko sem doma, se bojim, da bom stal v vrsti za svojimi otroki, ker sem tega navajen. Zakaj mora biti tako? Saj bi nam lahko preprosto naročil, naj bomo ob pol treh na daršanu in ob pol šestih na bhadžanih.«

Toda, Svami ne more reči tega. Prijatelji, obstaja razlog za ure in ure čakanja. Bhagavan ničesar ne stori brez razloga. Lahko bi obesil napis »daršan je ob pol štirih«, mi bi spali do dvajset čez tri in prišli natanko ob pol štirih. Toda tega ne stori! Zakaj? Medtem ko čakamo, stojimo v vrsti, čepimo na tleh in vlečemo žetone za vrsto, nenehno mislimo Nanj in Mu govorimo: »O Baba, daj, da bom dobil prvo vrsto! O Baba, naj jo dobim vsaj popoldne. No, pa naj dobim vsaj drugo vrsto, da bom lahko malce telovadil pred Teboj. O Bhagavan!«

Ko čakamo, torej mislimo Nanj, razmišljamo, kako bi dobili prvo vrsto, kakšno pismo naj napišemo, da bo v njem vključeno prav vse, sicer bomo doma morali odgovarjati svoji boljši polovici. Nenehno smo zaposleni z načrtovanjem in spletkarjenjem, kako bi Mu bili bliže, da nas bo videl.

Dragi prijatelji, karkoli že počnemo, kjerkoli smo in kjerkoli stojimo, je v naših mislih samo Bhagavan, Bhagavan, Bhagavan.

Če se dva človeka srečata, se prav tako pogovarjata o tem.

»Tukaj sem že cel teden, pa me še ni pogledal.«

»Jaz sem tukaj že dva meseca, pa me še ni pogledal«

»O, torej si ti še na slabšem. Še dobro, da sem te spoznal.«

Torej, nenehno razmišljam samo o Babi. Če bi bil daršan ob natančno določeni uri, bi šli tja in opravili. To bi bilo kot na letališču. Toda to ni tako, kajti čakanje na Boga je meditacija, pobožnost, duhovna vadba (sadhana). Čakanje na Boga je pokora in molitev. Dva daršana na dan in dvakrat bhadžani nas torej zaposlujejo osem ur, ko opravljamo pokoro, molimo, smo globoko pobožni in intenzivno predani. Ali obstaja še kakšna boljša duhovna sadhana? Prijatelji, nevede smo deležni strogega duhovnega urjenja ali joge, ki ga s svojo neskončno ljubeznijo vodi Baba.

ČE DELAM, IMAM ČISTO

SRCE

Kadar nekaj delamo, imamo čisto srce (čita sudhi). Kaj pa se zgodi, ko je srce čisto? Razvije se predanost. Če je srce polno napeljevanja in prikrojevanja, če vedno razmišljamo samo o sosedovem propadu in tujih slabostih, je um tako onesnažen, da predanosti ne moremo gojiti. Toda teh slabih lastnosti ne odstranimo, temveč jim pomagamo, da se še naprej razvijajo. Če smo prepuščeni sami sebi, se jih nismo pripravljene osvoboditi, saj v njih neznanško uživamo. Dobro se počutimo, ko smo ljubosumni in jezni. Zato, prijatelji, nam je Baba naložil to bolečo operacijo, ki ji pravimo čakanje, da nam tako očisti srce. Šele takrat bo srce čisto. Vaš um je sicer čist. Toda, ko hočete vstati, vam bo nekdo rekel: »Sedi!« To pomeni, da morate še nekaj časa razmišljati o Njem. Dana nam je torej možnost, da vedno več razmišljamo o Njem. To je skrivnost, ki se skriva v vsem tem čakanju, pa tudi v našem hrepenenju, da bi ga vsaj bežno

videli. Mislim, da se vsi strinjate. Zato, prijatelji, ko je naše srce čisto, ker smo se popolnoma posvetili delu, razvijamo predanost (bhakti). Ko smo predani, imamo veliko možnosti, da si pridobimo modrost (gnjano). Predanost obstaja samo v čistem umu, ki je stanje, doseženo s trdim delom ali delovanjem (karma joga). To je jasno navedeno tudi v tretjem verzcu šestega poglavja Bhagavadgite. Toda Bhagavan nam v vsakodnevnem življenju predstavlja vse teorije, celotno ideologijo, pri tem pa mu sploh ni treba omenjati Gite, Svetega pisma, Korana ter navajati verzov iz Dhamapade (budističnih svetih spisov) in Guru grande (svetih spisov Sikhov). Celotna ideologija, jedro, povzetek in bistvo svetih spisov se udejanja tudi v tem trenutku. To je način življenja, ki vlada tudi v Prashanthiju. Ta način življenja nas popolnoma zaposli zato, da imamo čist um in smo predani. Na koncu, kot je zapisano tudi v Bhagavadgiti, si pridobimo tudi modrost.

KAKO NAJ DELUJEM?

Jaz služim in sem seva dal. Jaz delam v kantini, jaz v trgovini, jaz na univerzi, jaz pa imam obveznosti v bolnišnici. Delamo na različnih krajih in imamo svoje dolžnosti. Toda kako naj jih opravljamo? Navedel bi preprost primer. Recimo, da sem seva dal. Slednik, ki je tukaj prvič, ne ve, kam bi sedel, zato se odpravi naravnost na verando, saj se tudi v templju odpravimo naravnost k oltarju. Ponavadi se za takšnim človekom zaženemo, skočimo nanj in ga potegnemo nazaj, kot da bo nekoga umoril, kot da je terorist ali pa celo Binladnov starejši brat ali kaj podobnega. Žal mi je, toda ne bi smeli delati tega, kajti to ni karma joga.

Karma joga je način, na katerega bi vsakdo moral opravljati svoje delo. Torej, opravljati bi ga moral vljudno, spoštljivo in ponižno. Če govorite ljubeznivo, potem to delovanje postane duhovno ali karma joga, sicer pa ostane samo karma. Delo postane duhovno, če ste spoštljivi, ljubeči, skrbni,

Nekdo je dejal: »Svami, ne morem te velikokrat obiskati, ker nimam dopusta. Vedno moram biti na delu, vedno na preži. To je moja poklicna dolžnost, zato ne morem vedno znova prihajati v Prashanti nilayam.« Baba je odvrnil: »Ne, ne. Tvoje delo v pisarni je prav tako Moje delo.«

mož zelo neodgovoren. Zdaj pa nimam miru, ker imam okoli sebe vse vnuke in moramo skrbeti zanje. Vnuki pa zahtevajo še večjo svobodo. Stari starši zaradi svoje vesti ne morejo kaznovati svojih vnukov. Lahko jih samo razvajajo in se jim dobrikajo. Zato sem zelo zaposlena in nimam časa za molitev, meditacijo in čaščenje.

Svami, kaj naj storim?»

Paramahamsa se je spet zasmeljal in rekel: »Ne skrbi. Poglej, ko kopaš svojega vnuka, si misli, da kopaš samega Gospoda Krišno. Ko hraniš svojo vnukinjo, si misli, da to hrano daruješ Krišni. Ko vnukom pred spanjem poješ uspavanko, si misli, da poješ Krišni. Takrat bodo družinske dolžnosti postale duhovne.«

Nekateri menijo, da se nič ne more primerjati s pokončnim sedenjem v templju. Toda zaradi tega si boste samo zvilili vrat ali pa imeli boleč hrbet. Bolj kot nekoristno sedenje je pomemben duh, v katerem nekaj počnemo. Bhagavan nam je dal dva primera.

Prvi primer govori o vozniku tovornjaka. Gotovo ste opazili, da se v Indiji voznik najprej prikloni volanu in šele potem odpelje. Tudi plesalec se najprej prikloni tлом in šele nato začne plesati. Tudi glasbeniki se, preden začnejo igrati, najprej priklonijo svojim glasbilom. Zakaj?

Voznik moli: »O Bog, prosim za tvoj blagoslov, da se zvečer varno vrnem domov.« Plesalec pa moli: »O Bog, odpravljam se na nastop. Naj bo občinstvo zadovoljno in naj zadovoljim Tebe. Naj Te ta ples osreči.«

Karkoli torej počnemo, moramo delo najprej ponuditi Bogu. Ti primeri, ki jih je povedal Baba, so pojasnjeni v tridesetem verzju tretjega poglavja Bhagavadgite.

Moje poslanstvo
Bhagavan poudarja še nekaj, kar je zapisano v petinpetdesetem verzju enajstega poglavja v Giti:

pobožni in vljudni. Svami to poudarja tudi v svojih govorih. Preden zjutraj začnemo z delom, bi delo morali pozdraviti in se mu pokloniti: »Klanjam se tej nalogi, ki mi je bila dana. O Gospod, klanjam se z vso predanostjo, da jo bom lahko opravil kar najbolj iskreno.« Opravljanje dela torej zahteva spoštovanje.

Na svetu sta dve vrsti dela. Nekateri ljudje si mislijo: »Svami, moja služba na univerzi je moje delo, dolžnost služenja pa je Tvoje delo. To pomeni, kadar sem seva dal, je to 'Svamijevo delo' ali Svami karja. Moja služba na univerzi pa je 'moje delo' ali svakarja.«

Prijatelji, razumite, da ne obstaja 'moje' in 'Svamijevo delo', kajti vsako delo je božansko; je Svami karja; je duhovno. Nobeno delo ni posvetno in nobeno delo ni vaše osebno delo.

DRUŽINSKE DOLŽNOSTI POSTANEJO DUHOVNE

Naj navedem še en primer. Čudovita stara gospa je obiskala Ramakrišno Paramahamsa in mu dejala: »O Svami, doma nimam miru.« Paramahamsa pa je odgovoril: »Ne skrbi. Nihče nima miru in ti nisi nobena izjema.« Gospa pa je spet dejala: »Ne, Svami, pokazati bi mi moral kakšno rešitev. Ne moreš preprosto reči, da tako ali tako nihče nima miru. Prosim, povej mi, kako naj bom mirna.« Nato se je Paramahamsa zasmeljal in rekel: »Babi, prosim, povej mi, zakaj nimaš dušnega miru?« Starka pa je nadaljevala: »Nimam miru, ker sem bila v mladosti zaposlena s svojimi otroki, z njihovim izobraževanjem, s kuhanjem in skrbjo za družino. Nosila sem breme vse družine, saj je bil moj

Šri Sathya Sai Baba o vodenju

»Sodelovanje v Mojem poslanstvu je karma joga.« Karkoli torej počnemo, pometamo, varujemo ali skrbimo za natikače, je Njegovo poslanstvo ne glede na to, kako pomembno ali nepomembno je to delo.

Kaj pa je Njegovo poslanstvo? Še tako nepomembno delo postane Njegovo poslanstvo, ko ga predamo pred Njegova lotosova stopala. Če tega ne storim, je to moje poslanstvo, toda tudi moja bolečina, sramota, ponižanje. Ne glede na to, ali je delo uspešno ali ne, ga podarim Bogu zato, da bo postalo Njegova naloga. To je karma joga.

Meditirajte o Meni - dhjana joga
Svami pravi: »Meditirajte o Meni in razmišljajte o Meni.« Toda, kako in kdaj meditiramo? Meditiramo v posebni sobi, za zapahnenimi vrati, razmišljamo pa o perilu in kavi. Sprašujemo se, ali je zajtrk v kuhinji že nared. To ni meditacija o Bogu, temveč kuhinjska meditacija ali pa pralna meditacija. Tega ne morete imenovati meditacija v pravem pomenu besede. Bhagavan pravi: »Uspešni boste, če boste mislili Name.«

Lahko vam povem primer o televizijski napovedovalki iz Avstralije, ki je bila dolgo časa v Puttaparthiju. Ko je odšla, je bila izčrpana. Ko se je vrnila v Avstralijo, se je takoj javila direktorju televizijske postaje, ki ji je rekel: »Pojdi v studio. Pravkar se bo začel tvoj program.« Uboga ženska je takoj odšla v studio, kjer ji je nekaj ljudi v živo zastavljalo vprašanja. Na vprašanja ni bila pripravljena. Spraševala se je, kaj naj stori. Bhagavan pa ji je sam prišepetaval odgovore. Zakaj? Ker je mislila Nanj. Če bi mislila samo nase, bi napačno odgovarjala in zašla v težave. Tako pa je razmišljala o Svamiju, ki ji je dal vse odgovore. Ste videli? Torej, meditacija o Babi vam zagotavlja uspeh. Razmišljanje o Njem je dhjana joga, delovanje Zanj pa je karma joga.

Se nadaljuje...
Prevedla: Tatjana

2. DEL

(VIR: BHAGAVAN BABA ON LEADERSHIP, SAI YOUTH OF THE WORLD)

VODENJE IN LJUBEZEN

Kdor žanje žetev ljubezni na polju svojega srca je pravi kristjan, pravi sikh, pravi hindujec in pravi musliman. Je pravo človeško bitje na tem svetu. Človek ne more živeti brez ljubezni. Načelo ljubezni je izvor stvarstva (hiranjagarbha). (govor, 15. 2. 1999)

Voditelji morajo razviti vseobsegajoč občutek ljubezni, neomejen s političnimi mejami, ki se menjajo iz desetletja v desetletje ali verskimi usmeritvami, ki so prirojene trenutnim potrebam. (A Recapitulation of Baba's Divine Teachings, str. 254)

»Ljubezen živi v dajanju in odpuščanju, sebičnost živi v jemanju in pozabljanju.« Pomen teh besed postane jasen, ko opazujemo odnos voditelja do drugih ljudi. (nauk Sri Sathya Sai Babe)

Planet Zemlja je kot velika zgradba s številnimi sobami v vesolju. Ena soba je Amerika, druga Indija, tretja Kitajska in tako naprej. Če odstranite stene med sobami, se vsi znajdemo v eni sami veliki sobani. Z ljubeznijo in prilagodljivostjo se lahko vsi naučimo živeti skupaj. Zato je pomembno, da se jutrišnji voditelji pripravijo na ta veliki prehod. (govor, 7. april 1993)

Dober voditelj pozna svoje ljudi in zanje skrbi bolje kot njihova lastna mati. (Sai Baba's Mahavakya on Leadership)
Vztrajati morate na upoštevanju

pravil (Sai) organizacije, saj so zgrajena na temeljih ljubezni in ne tiranstva. (Sathya Sai Speaks, vol. 7)

Dober voditelj s svojimi sodelavci ne ravna kot s podrejenimi. Zanj so enakopravni člani tima. Glavna vrlina dela z ljudmi je nesebična ljubezen, ljubezen dobre matere, ki šibo uporabi samo zato, da bi poboljšala in ne kaznovala. (Sai Baba's Mahavakya on Leadership)

Ljubezen (prema) je drugo ime za pravilno delovanje (dharmo). Je nekaj, kar je prijetno (prijam). Ljubezen je več vredna kot pohvala. Ljubezen je popolnoma nesebična. Ne razlikuje med 'mojim' in 'tvojim'. Samo kdor je poln te ljubeznijo, lahko ljubi svojo skupnost, svoj narod in ves svet. Njegova ljubezen seže dlje od njega samega in njegove družine in obsega vso družbo. Vedno mora misliti na dobrobit družbe, svojega naroda in vsega sveta. To je odlika pravega voditelja. (Sai Baba's Mahavakya on Leadership, zaključek)

Človek brez ljubezni je kot deblo brez življenja. Negujte ljubezen, to je vaš življenjski dih. (govor, 17. 7. 1997)

Samo kdor udejanja Resnico, Pravilno delovanje, Mir, Ljubezen in Nenasilje, iz tega okusi radost in jo deli z drugimi, se lahko imenuje voditelj.

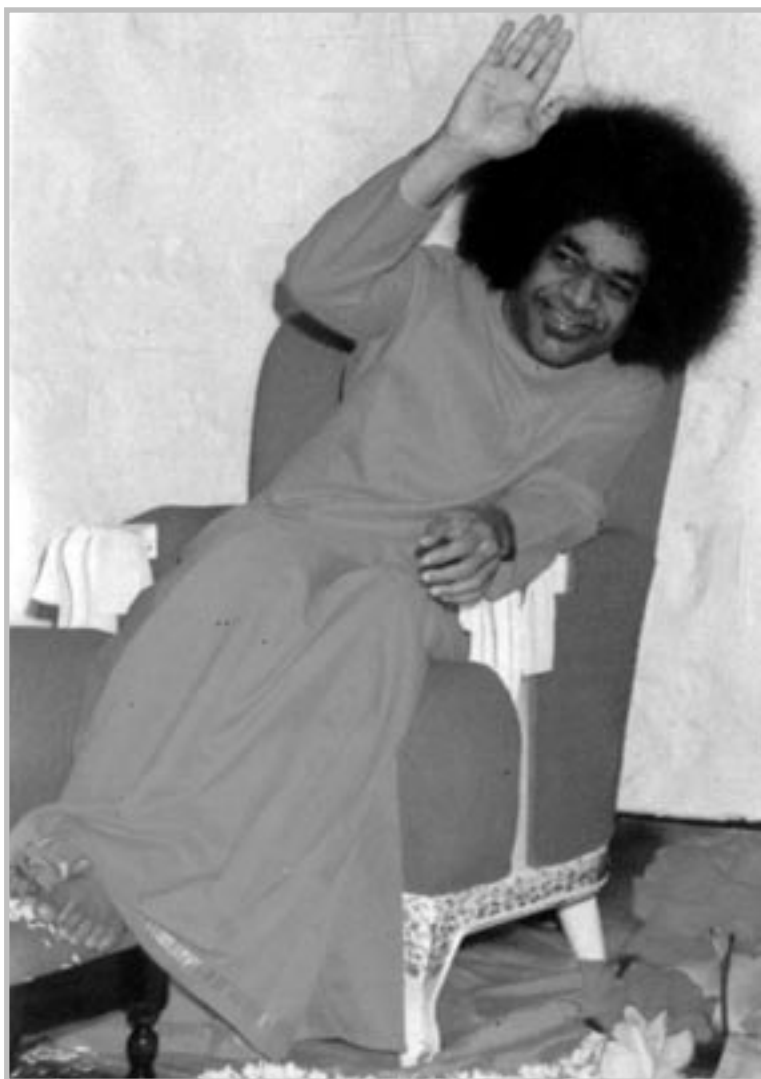
Voditelja izberite v vzdušju ljubezni in strpnosti, ne pa z zavistjo, razburjenostjo ali poveličevanjem. Če voditelja izberete v vzdušju

V razmislek

miru in ljubezni, bo prevladalo sodelovanje in strpnost in vsak bo moral slediti voditeljevim navodilom in ga spoštovati. Le tako boste deležni Božje milosti.

VODENJE IN SAI BABOVA FORMULA 5D

5D: odločnost (determination), vera v Boga (devotion), predanost (dedication), disciplina (discipline), razlikovanje med dobrim in slabim (discrimination)

Kaj je znak vere v Boga? Dober značaj, dobri nagibi, resnica, ljubezen do Boga, disciplina in čut za dolžnost. Kdor poseduje teh šest lastnosti je pravi slednik. Vsi moramo služiti.
(govor, 3. 3. 1999)

Vsak član organizacije mora imeti čut za dolžnost, disciplino in vero v Boga. Toda kljub temu, da verujete v Boga in vestno opravljate svoje dolžnosti, vam to ne bo nič koristilo, dokler ne boste prežeti z disciplino.
(Sathya Sai Speaks, vol. 9)

Življenje voditelja mora biti zaznamovano z vero v Boga, čutom za dolžnost in predanostjo.
(Sai Baba's Mahavakya on Leadership)

Resnični voditelj bi moral delovati za blagostanje vseh ljudi in ohranjati dobro ime svoje domovine.
(Sai Baba Mahavakya on Leadership)

Prva stvar, ki jo morate storiti, je razviti samozaupanje v ljudeh, ki si ne zaupajo in ki hitro začnejo pomišljati, kolebati in ubirati različne poti.

(Sathya Sai Speaks, vol. 9, str. 184)

Prva vrлина, ki jo mora voditelj razviti, je pogum. Voditelj se ne sme ničesar bati.

(govor, 16. 7. 1997)

Želim, da postanete voditelji, ki bodo varovali svet. Voditelji, kot so levi – samozavestni, pogumni in pravični. Lev je kralj živali, vi pa bodite kralji med ljudmi.

(Sathya Sai Baba, Summer Course 1992)

Znebite se strahu, opravljajte svoje delo pogumno in odločno, naj vas prihodnost ne skrbi, predajte se služenju! Če boste delovali v tem duhu, boste dobro služili svojemu narodu.

(Summer Showers, januar 1991)

Dober voditelj mora vztrajati vsem oviram in težavam navkljub.

(Sai Baba's Mahavakya on Leadership)

Svet se veseli vašega vodenja pri vzpostavljanju in zagotavljanju miru. Tega pa ne morete doseči s sovraštvom in jezo.

(Sathya Sai Speaks, vol. 10)

Kdor se dosledno drži discipline in razvija sposobnost razlikovanja med dobrim in slabim lahko s svojim življenjem postane vzoren voditelj. Posedovati mora dober značaj in čut za moralo. Da bi to lahko dosegel, si mora prizadevati za čistost svojih misli, besed in dejanj.

(Sai Baba's Mahavakya on Leadership, zaključek)

Samo, če voditelj premore disciplino in je vzor dobrih navad, bodo njegovi učenci postali vzorni posamezniki in državljani.

Kako lahko vodite bojevnike v bitko, če ne poznate umetnosti bojevanja, če ste sami neučinkoviti instrumenti? Vodenja drugih se lahko lotite le, če ste sami sposobni dosledno upoštevati disciplino.

(Sathya Sai Speaks, vol. 6)

Pripravil: Marijan

»Krišna, Krišna...«

Aprila je moja mati sama odšla vode. Po kopeli sta oprala v Puttaparthi in tam ostala še obleko in pri tem pršila

mesec dni. V času njenega bivanja sta tja prišla dva študenta iz Madrasa. Svami se jima je prikazal v sanjah in jima povedal, da se je utelesil kot avatar v Puttaparthiju. Dejal jima je, naj prideta na njegov daršan. Z velikimi težavami sta našla Puttaparthi. Bila sta duhovna aspiranta. Svami jima je nasproti poslal enega od prebivalcev ašrama in jima preko njega naročil, naj se okopata v reki preden vstopita v ašramski tempelj. Odpravila sta se k reki. Zagledala sta božanski nogi, okrašeni z nanožnimi obročki, ki sta ju z očarljivimi zvoki vodili do

vodo vse naokoli. Tedaj sta zagledala Pandurango (drugo ime za boga Višnuja) v podobi majhnega dečka. Pograbil je svoja rumena oblačila in se umaknil pred pršečo vodo. Spet se je približal šele, ko sta prenehala čofotati po vodi. Osupla nad mogočnostjo dogodka sta pričela častiti in slaviti Vithalo (Višnuja). Počasi sta se odpravila v tempelj. Vse do tempeljskega vhoda ju je vodilo cingljanje nanožnih obročkov božanskih nog. Svami je, oblečen v čudovito obleko, čakal v templju, da ju pozdravi. Takoj, ko sta ga zagledala, sta izpustila mokra

oblačila iz rok in planila proti njemu, ga objemala, častila in jokala. Svami pa je stal tam in se smehljaj. Diredaj je privabil druge slednike v templju. Svami se je zaradi drugih ljudi skušal osvoboditi fantov, toda brezuspešno. Eden od študentov je dejal: »Stran od oči živiš v tem kraju (kot avatar), s svojo oranžno haljo prikrivaš svojo božanskost. O Krišna Gopala, zakaj so tvoji lasje tako dolgi? Podobni so Šivovim! Oblačiš se kot Krišna in dostojanstven si kot Rama. Ne morem živeti brez tebe! Krišna, Krišna, kako srečna sva, da te vidiva v človeški podobi!« Nato se je obrnil k drugim slednikom in jim dejal: »Poslušajte me! Nikoli ga ne zapustite! Če ga boste zapustili, ga ne boste nikoli več dobili nazaj. On je Madhava (Višnu). S svojo človeško podobo vas vleče za nos. Ne izgubite te zlate priložnosti! Uresničite svoj življenjski cilj! Jaz ga dobro poznam...«

Fanta sta ga še naprej častila in točila solze sreče. Ko so to videli, so tudi drugi začeli jokati. Svami pa se je nagajivo smehljaj in dejal: »Kaj je zdaj to? Nor je! Zakaj mu verjamete, zakaj jokate?«

Pred njunim prihodom je Svami povedal, da prihajata velika poznavalca ved in da ju željno pričakuje. Zato so sledniki vedeli, da se Svami samo šali. Obstali so in strmeli v jokajoča fanta. Čez nekaj časa se je Svami osvobodil njenega objema in ju še naprej ljubeče tolažil. Dal je prinesti hrane in skupaj s fantoma je jedel iz istega krožnika. Z Njim sta nato odšla v Njegovo sobo, kjer so se dolgo v noč pogovarjali, naslednji dan pa ju je posla domov.

Vir: K. Ramamurthy: Sri Sathya Sai Anandadayi, Journey with Sai

Prevedla: Lea

Bog v vsakdanjem življenju

»V svoje vsakdanje življenje vnesite nekaj, kar bo pokazalo, da ste pri Meni odkrili skrivnost bolj vzvišenega bivanja. Poglobite ljubezen do svojih bližnjih. Govorite bolj nežno in z ve samokontrole. Poraz in zmago sprejemajte enako - z razumno odmaknjenostjo.«

To so Sai Babove besede s katerimi nas spodbuja k duhovni vadbi. Bog je eden in vseprisoten, pravi Baba. Toda, brez duhovne vadbe ali sadhane ga ne bomo spoznali. Vadba je bistvenega pomena. Boga ne moremo spoznati zgolj s svojo navdušenostjo in zanimanjem za duhovnost ali samo z govorjenjem. Potrebno je vaditi. Vzeti si moramo čas in se poglobiti v svoj notranji svet; premišljevati o povezavi med Bogom, svetom in našo individualnostjo. Utrditi moramo svoj notranji mir, se prepričati v svojo pravičnost in imeti pozitiven odnos do vsega, kar počnemo. Ugotoviti moramo, kaj je v našem življenju resnično, kaj je trajno in kaj ni. Ljubiti moramo vsa bitja ter prebuditi lastno božanskost. To so cilji duhovne vadbe.

Na teh straneh bomo predstavili različne duhovne vadbe, ki jih Sai Baba priporoča vsem ljudem, ne glede na veroizpoved, barvo kože, spol ali starost. Baba je učitelj vsega človeštva in Njegovo sporočilo je namenjeno vsem.

Ponavljanje Božjega imena je osnovna duhovna vadba, ki jo Sai Baba priporoča. Toda, pri branju

Njegovih govorov bomo ugotovili, da nas nenehno uči, kako poglobiti to temeljno in najbolj učinkovito vajo. Cilj ponavljanja je namreč začutiti Boga v vsakdanjem življenju in se zavedati Njegove BLAGODEJNE prisotnosti v nas

in okoli nas. Z Bogom moramo živeti. To zavedanje Sai Baba imenuje stalna integrirana zavest. V zvezi s tem je Sai dejal: »Predanost Bogu pomeni posvetitev vseh misli in dejanj Bogu, brez želje po rezultatih. To pomeni delati brez želje po koristi, temveč izključno zato, ker je to naša dolžnost. Če dejanja posvetite Bogu brez vsake

navezanosti na posledice, bo Bog prevzel odgovornost za njihove rezultate in karmo, ki je povezana z njimi. Ker na ta način ego ne pride do izraza, se hitro zmanjšuje. Na primer, običajno moško opravilo je britje. Vsak moški bi se moral briti, da bi bil čimbolj urejen za Boga v svojem srcu in ne iz lastne nečimrnosti. Tudi hojo posvetite Bogu, da bi ohranili telo zdravo za Boga, ki živi v njem. Takšen bi moral biti vaš odnos do katerekoli dnevne aktivnosti. Čiščenje hiše posvetite Bogu, da bi vaš dom postal primerno prebivališče za Boga. Kuhanje prav tako lahko posvetite Bogu, da bi bilo vaše telo čisto in zdravo v Božjo korist. Ne pričakujte rezultatov svojih dejanj. Ko človek umre, s sabo odnese samo svoja dobra in slaba dejanja. Nobene moči, denarja, položaja, vpliva, izjemne telesne lepote, izobraženosti - vse to izgine. Zato ne gradite na teh temeljih. Življenje z željami je človeško, življenje brez želja pa Božansko.«

Dolgoletni Sai Babov slednik dr. John Hislop se je večkrat imel priložnost pogovarjati s Svamijem. Tako je lahko dobil neposredne odgovore na vprašanja, ki tarejo mnoge duhovne iskalce. V knjigi »Seeking Divinity« (Iskanje Boga) Hislop opisuje kako se lahko zavedamo Boga v vsakdanjem življenju. To lahko postane naša duhovna vadba

»Svami (Sai Baba) pravi, da naši predniki niso spoznali Boga zato, ker so ga postavili na veličasten, vzvišen pedestal zelo, zelo daleč od sebe. Svami ima raje, če se do Njega obnašamo kot do ljubečega prijatelja, ki nam lahko in tudi želi pomagati... Po Njegovih besedah je prvi veliki korak na poti predanosti to, da najdemo in 'posvojimo' osebnega Boga. Nekoč sem mu dejal: 'Svami,

Bog je povsem neoseben (nima oblike), saj je vedno povsod, je vseveden in vseprisoten.' Svami je odvrnil, da je to sicer res, vendar kako naj Boga spoznamo, če je zgolj abstrakten pojem? Izbrati moramo osebnega Boga in ga ljubiti z vsem srcem in dušo... Ni potrebno, da je vaš osebni Bog Svami. To je lahko Jezus, Krišna, Rama ali katerokoli Božje ime in obličje, saj so vsa imena in obličja Njegova... Osebnega Boga morate ljubiti tako močno, da ga vidite vsepovsod. Prepoznati ga morate v vsakem človeku. Tako boste spoznali Boga... Živite z Bogom, bodite z Njim. Niti za trenutek se ne oddaljite od Njega. Ko se zjutraj zbudite in odprete oči, poleg svoje postelje zagledate prazen prostor. Svami je vseprisoten, vaš Bog je vseprisoten – On je zagotovo tam ob vaši postelji! Predstavljajte si ga! To je povsem preprosto. Vsaka mati si je sposobna predstavljati svojo hčer ali sina, tudi če nista prisotna. Vsak moški si lahko v spomin prikliče svoj avto... Torej, to ni nič zapletenega. Predstavljajte si Svamija! Pričnite z Njegovo glavo, najprej z lasmi nato z obrazom, nadaljujte z vratom, Njegovimi rameni in Njegovo dolgo rdečo obleko. On stoji v sobi poleg vas. Primate ga za roko in jo držite ves dan. Resno mislim! Primate ga za roko! Začutite Njegovo roko v svoji! Sploh se ne zavedate, kako močna je Božja prisotnost... Seveda, ko pridete v službo, morate delati. Če boste tam stali in se ves čas pogovarjali s Svamijem, vas bodo hitro odpustili. Zato recite: 'Dragi Bog, zdaj moram delati.' Svami pravi, da je tako prav. Pravi, da moramo svoje delo opraviti vestno in natančno. Ne glede na to, kakšno delo opravljate, bo Svami ves čas v središču vaše pozornosti. Se pravi, dokler boste osredotočeni na svoje delo, bo to tako, kot da bi držali Svamija za roko in se sprehajali z Njim. Ker boste ves dan v Svamijevi družbi, boste obsijani z božansko lučjo. Vse lastnosti, ki ljudi motijo – bes, sovraštvo, ljubosumje – so samo plodovi teme. Rastejo samo v temi in v božanski luči ne morejo

preživeti. Če boste hodili z roko v roki s Svamijem, se z Njim sprehajali ves dan ter razmišljali o Njem, bodo izginile vse tiste lastnosti, ki jih ljudje kritizirajo in ki tudi vam niso všeč, ker so moteče in vas lahko spravijo v težave. Zagotavljam vam, in to boste tudi sami opazili, da bodo izginile brez kakršnegakoli truda, ker se ne morejo obdržati v božanski luči. Zbledele bodo in kar naenkrat boste opazili, da jih ni več. Tudi če si boste zaželeli občutiti sovraštvo ali ljubosumje, tega ne boste mogli storiti, pa naj se še tako trudite. Izginili bodo! Uničil jih bo vaš celodnevni sprehod v božanski luči, z roko v roki z Bogom ... Kako naj bo Bog naš najbližji prijatelj? Svami pravi, da to dosežemo tako, da vidimo enost v vsem. Na primer, ljudje okrog mene se mi lahko zdijo različni. Vsak posameznik ima svoje značilnosti in svojo preteklost. Kljub temu nam Baba zagotavlja, da se bo dozdevna resničnost posameznika razblinila, če imamo vsaj malo vere in se vsaj malo potrudimo. Edina resničnost posameznika je Bog, ki prebiva v njem. Vse ostalo je minljivo. Minljivo in neresnično... Bog je edina resničnost! Videti eno v vsem pomeni, da si ne glede na to, koga pogledate, rečete: 'Najdražji Bog, ljubim Te!' Na ta način pozdravite Svamija (oz. svojega osebnega Boga). Ko boste to rekli, boste začutili, da je vaše srce preplavila radost. To lahko storite prav v tem trenutku! Svami pravi, da se do nekoga, ki ga ne poznate, ne morete obnašati tako, kot do najboljšega prijatelja, ki ga povabite k sebi domov. Zavest, da je ta neznana oseba božje načelo, je skrivnost, ki ostane med Bogom in vami. Do ljudi se morate obnašati v skladu z okoliščinami in njihovimi dejanji. Smetarja, ki pride po smeti, pač ne boste povabili v hišo in mu podarili blanco čeka! Do njega se boste obnašali kot do smetarja, do služabnika kot do služabnika, itd. Toda, v vsem poskušajte videti eno!»

Severin

Od vseh milijonov, vseh milijard ljudi na svetu, koliko jih ve za Šri Sathya Sai Babo? Koliko ljudi odhaja v Indijo obiskat Saija? Koliko ljudi bere Njegove knjige in proučuje Njegove nauke? Koliko ljudi ga išče v svojih srcih in čuti ljubezen do Njega? Koliko ljudi mu je predanih ali čuti Njegovo ljubezen? Od vseh milijonov na svetu je teh ljudi samo za prgišče.

Zamuditi takšno enkratno priložnost zgolj zaradi nepremišljenosti je neodpustljivo.

Velikokrat smo se že rodili, veliko smo pretrpeli in velikokrat smo bili obupani. Zdaj pa imamo priložnost, da se rešimo iz živega peska, stopimo na trdna tla in spoznamo božanskost, za katero Baba pravi, da je naša resnična narava. Priložnost imamo začutiti in biti tisto, kar se nikoli ne spreminja, kar je vedno enako – blaženost, ki je nad vsem, ta nezemeljski mir... To je nam vsem na dosegu roke!

Vsak dan, vsak trenutek, ki ga pozabimo, je izgubljen dan in izgubljen trenutek! Kako hitro mineva naše življenje, kako hitro minevajo leta! V hipu je vsega konec, prestari smo in priložnost je izgubljena. Kdaj in kje jo bomo spet dobili? Živimo, da bi se znebili določenega karmičnega bremena. Kdo ve, kakšna karma nas čaka v našem naslednjem življenju? Kdo ve, v kakšnih okoliščinah se bomo znašli? Kje se bomo rodili? Če izgubimo to priložnost, ki je tako otipljiva, tako dragocena, bomo nanjo mogoče morali čakati naslednjih milijone in milijone let! Vsak dan bi se morali spominjati naše dediščine, naše priložnosti, našega sedanjega življenja in moliti k Babi, moliti h Gospodu, da nam pomaga spregledati!

Ženski ideali in vloga žensk v družbi

Ženski ideal je čistost. Z močjo, žki jo črpajo iz te vrline, lahko ženske dosežejo karkoli. S to močjo je Savitri obudila v življenje svojega moža ... Čistost je najlepši dragulj ženske. To je vrlina, h kateri bi morala ženska najbolj težiti. Njenih dobrodejnih učinkov ni mogoče opisati. To je dih življenja ženske. S čistostjo in močjo, ki iz nje izhaja, lahko ženska svojega moža ubrani vseh nadlog. S svojim delovanjem lahko obvaruje sebe in brez dvoma doseže tudi nebesa. Vse zaradi čistosti.

Bistvenega pomena za ženske je skromnost. To je njihov neprecenljiv dragulj. Če ženska prekorači meje skromnosti, je to v nasprotju s pravilnim delovanjem (dharma). Zakaj? Ker bodo tako na slab glas prišle vse ženske. Ženska, ki ni skromna, je oropana svoje lepote in omike. Čiste misli in navade, ponižnost, predanost visokim idealom, rahločutnost, prijaznost – vse to sestavlja skromnost. To je eden izmed najbolj dragocenih ženskih draguljev.

Vir: Dharma Vahini

* * *

Ženski pripada mesto, ki je višje od mesta moških. Ženska uteleša načelo matere narave. Starodavni modreci so življenjske težave reševali s priznavanjem te resnice. Kaj je vzrok bede, sporov in trpljenja v današnjem svetu? Pomanjkanje čistosti v srcih mož in žena. Obnašanje mož in žena je odgovorno za razcvet ali propad naroda. Deželi ne bi ničesar primanjkovalo, če bi bili njeni možje in žene čistega srca. Toda danes so srca popolnoma omadeževana... Iz čistega srca sije sočutje. Slaba čustva in slabe misli pa omadežujejo človeško srce.

Že od davnih časov ženske

ohranjajo čisto srce. Ena od velikih žena Indije je bila Savitri. Svojega moža je ponovno obudila v življenje tako, da je očarala samega gospodarja smrti. Veliko žena je svoje može obudilo iz smrti. Vendar pa v vsej zgodovini ne najdemo enega samega moža, ki bi iz smrti obudil svojo ženo! Te plemenite ženske so v Indiji oblikovale visoke ideale ženskosti.

Današnja družba je omadeževana, ker ne spodbuja žensk k negovanju teh visokih idealov.

Življenje v današnjem času je tako sprieno, da vsepovsod vlada sprijenost misli, občutkov in dejanj. Ves svet bo posvečen samo, če bodo ženske zasedle vidnejše mesto v družbi.

Če bi se ženske za to odločile, bi bile sposobne vladati celim narodom in celo celemu svetu. Možje z ženami ne bi smeli ravnati kot s sužnjami... Na tem svetu ni ničesar, kar ženske ne bi mogle doseči. Spodobne ženske je potrebno spodbujati in jim omogočiti družbeno enakopravnost. Vendar danes žensk še zdaleč ne spodbujamo... Zaradi svojih sebičnih interesov so moški slepi za vse dobro, ki bi ga ženske lahko prinesle družbi.

Ženske so na splošno nesebične. Njihovo srce je polno sočutja in ljubezni. V vzgojo otrok, ki je za moške pretežke naloga, vložijo veliko truda. Mati igra zelo pomembno vlogo pri oblikovanju otrokovega značaja.

Vir: govor Sathya Sai Babe, 19.11.2001

O ženskah vlada napačno stališče, da so rojene le zato, da se predajajo družini, da so lutke v rokah svojih mož in da je kuhinja njihovo edino pribežališče. Če je v hiši prava gospodarica, je ženska več

kot cesarica z absolutno močjo. Tegobe in radosti družinskega življenja naj nikoli ne ovirajo rasti predanosti. Ženske naj telo uporabijo za služenje svetu, dušo pa naj poklonijo Bogu. Namesto tega mnoge ženske tarnajo in se pritožujejo: »Ojoj! Ne morem videti Babe. Ne morem biti z Njim. Ne morem govoriti z Njim. Je to moja zla usoda? Bom strohnela in umrla v blatu družinskih obveznosti?« Tako ne smete govoriti!

Prosite Boga, da prežene to trpljenje in vam podari mir. Bog ljubi čiste misli. On prebiva v vašem srcu. Kjerkoli ste, bo slišal vaš klic in vas varoval. Nevedno je misliti, da morate obiskati Prashanti Nilayam, da bi me videli.

Vse, kar sedaj poslušate, morate tudi udejanjati. Ni dobro, če vam gredo besede skozi eno uho notri, skozi drugo pa ven. Razvijajte svojo predanost in se osvobodite!

Vir: govor Sathya Sai Babe, Vijayadasi 1949

Slednica: Svami, ti si nam nadel okove, ko si dejal, naj sledimo moževim besedam. Če mož ne želi, da pridemo k Tebi, kako naj potem dobimo Tvoj blagoslov?

Svami: Aha! Se spomnite kako navdušene ste bile pred poroko? Sedaj ste pa vsega site! Je nekoč sladki med postal grenak? Po poroki se morate nenehno prilagajati. Če niste sposobne nositi bremena družine, obžalujete, da ste se poročile... Tukaj je veliko vode. Zato prinesite velik lonec in ga napolnite kolikor morete. Kdo vam to preprečuje? Jaz bom napolnil posodo z vodo, samo prinesite jo.

Slednica: Svami, samo Ti lahko podariš tako velik lonec!

Svami: Lahko ga podarim. Toda, ali imate dovolj moči, da ga nosite? Če poskušate nositi več kot zmorete,

boste klecnile in padle. Nosite lahko le breme, ki ni pretežko za vas.

Slednica: Svami, Ti nam lahko daš to moč. Ti si nas potopil v iluzijo (majo), me same ne vemo, kako naj si pridobimo to moč.

Svami: Špet ta iluzija! Ne krivite maje! Čeprav ste potopljene v iluzijo, morate še naprej izpolnjevati svoje dolžnosti. Samo tako se vam bodo razkrila skrita načela. Preko teh načel boste našle mir. Mir pa vas bo osrečil. To so nebesa. Če se niti malo ne potrudite, vam tudi jaz ne morem dati vsega. V trgovini ničesar ne dobite brez plačila. Zato ponudite plačilo v obliki spoznanja, predanosti in nenavezanosti. To, kar boste dobile v zameno, je duhovna moč. Razmislite: arhitekt lahko nariše številne načrte, vendar bo zgradba zgrajena samo, če naročnik priskrbi denar in če se delavci lotijo dela... Podobno je z vašimi željami: kako lahko od krave, ki nikoli ne vidi pašnika, pričakujete veliko mleka? Lotite se duhovne vadbe, vadite, vadite...

Nadloge in bridkosti družinskega življenja so podobne upadanju in naraščanju vode v rečni strugi. Duhovna vadba ščiti pred poplavo. Vaše težave bodo izginile s poglobljenim razmišljanjem o Mojem imenu in z Mojo milostjo. Tako boste zlahka prebrodile tegobe družinskega življenja.

* * *

Svami je 17. decembra 1958 obiskal družino Ramačandra Shetija. Po obredu padapudže je zbranim ženskam, gospodinjam, povedal tole:

Iskreno opravljajte svoje dolžnosti, preostali čas pa razmišljajte o Bogu. Oči so za telo to, kar sta sonce in luna za svet (loko). Pravilno delovanje (dharma) je oko uma. Brez njega bi v življenju zavladovala tema. Zato sledite zapovedim pravilnega delovanja. Skrbite za svojega moža in otroke in bodite zmerne v svojih zahtevah!

Nezrel sadež ne bo odpadel sam od sebe tako kot zrel. Zgolj zato, ker si obrijete glavo, iz vašega

uma ne bodo izginili vsi občutki. Potruditi se morate in iz uma odstraniti vse želje. Skušajte zmanjšati svoje potrebe. Zavržite nagnit sadež (telo)! Če pa je sadež dober, zakaj ga ne ponudite Bogu? Če ne opravljate svojih dolžnosti, tudi počivati ne morete. Celo dihanje je delovaje. Če se dihanje ustavi, tudi nobena druga dejavnost ni več možna. Zato iskreno opravljajte svoje dolžnosti in pri tem razmišljajte o Bogu!

Vir: K. Ramamurthy: Sri Sathya Sai Anandadayi; Journey with Sai

* * *

Žensko načelo velja za iluzijo, ki jo je vsilil sam Bog, za Energijo, s katero se je oskrbel Bog. To je maja ali ženska oblika. To je razlog, zakaj je ženska znana kot utelešenje Najvišje moči (Parašakti). Ženska je moževa zvesta spremljevalka, je njegovo bogastvo, ker predstavlja konkretno obliko Božje volje. Poznamo jo tudi kot skrivnost, kot čudež. Ženska predstavlja načelo zaščite, je kraljica doma, njegove dobrotljivosti, je luč doma! Ženske so utelešenje Božje moči (Šakti), zato na noben način niso manjvredne. Kako pogumne, potrpežljive in polne ljubezni so po svoji naravi! Njihova samodisciplina je veliko trdnejša od moške. So vzornice in voditeljice mož, ki stopajo po duhovni poti. Ženski je čista, nesebična ljubezen že prirojena. Ženske, ki jih odlikujejo modrost in omika, ki so zavezane ljubezni, ki se trudijo in se sprašujejo ali so njihove besede in dejanja v skladu s pravilnim delovanjem – takšne ženske so kot boginja Lakšmi in v svoj dom prinašajo radost in blagostanje. Dom, kjer moža in ženo povezuje Božja ljubezen, kjer oba vsak dan prebirata navdihujoče knjige, kjer se opeva Božja slava in ponavlja Njegovo ime, je pravo Božje prebivališče.

* * *

Ženska brez dobrega značaja je kot smrt. Zato morajo biti ženske

zelo pozorne na svoja dejanja. Izogibati se morajo kramljanju in mešani družbi. Ženska, ki jo odlikuje sposobnost razločevanja med dobrim in slabim, bo vedno delovala tako, da bo povečala ugled in slavo svojega moža in nikoli tako, da bi ga omadeževala. Zato pravijo: »Krepost (sadguna) je znak izobražene osebe. To je tisto, kar izobrazbi da pravo vrednost.«

Ne pravim, da ženske ne bi smele biti izobražene ali da ne bi smele delovati v družbi. Toda njihov študij je zares nekaj vreden in ženske lahko koristijo družbi samo, če jih krasijo dobre lastnosti, katerim sledijo dobra dejanja in dobre navade, če spoštujejo zapovedi pravilnega delovanja (sanathanadharmo) in vestno opravljajo duhovno vadbo.

Iz znanja se lahko rodi sposobnost razločevanja med dobrim in slabim, znanje lahko navdihne nesebično služenje, spodbudi raziskovanje resničnosti, podpira iskanje absolutnega in nas vodi do osvoboditve. Po drugi strani pa znanje lahko napaja in okrepi korenine laži, hinavstva, krutosti in nepravilnosti. Človeku lahko pokaže nove načine prevare in mu uniči življenje na zemlji. Ljubezen lahko spremeni v strupeno sovraštvo, resnico pa v vzrok prepira.

Zato se mora ženska trdno oprijeti teh resnic ne glede na svoj študij ali stopnjo izobrazbe in ne glede na svoj ali možev položaj. Prava lepota izvira iz dobrega značaja. Moralnost je dih ženske. Skromnost je življenjska sila. Delovanje v skladu z resnico je njena vsakodnevna dolžnost. Posejati mora semena strahu pred grehom in Bogom, in v srcu negovati tiho lepoto ponižnosti. V veri, morali in telesnem mora upoštevati stroge zapovedi pravilnega delovanja. Pravilno delovanje mora ženski pomeniti bistvo vsega višjega znanja (vidja).

Svojo čast mora braniti tudi z lastnim življenjem. Negovati in ohranjati mora svojo čistost in

ljubezen do moža. To so najvišje zapovedi pravih delovanja za ženske. To je pravi razlog, zakaj ste se rodile kot ženske.

Vir: Dharma Vahini

VPRAŠANJA ZA RAZMISLEK:

Za moške - Ali se resnično zavedam ženskih idealov in na kakšen način jih sprejemam?

- Kako bi lahko moški spodbudili in opogumili ženske, da bi razvijale in negovale te visoke ideale?

- Ali so ženske v današnji družbi dovolj spoštovane? Kako razumem Svamijev stavek: »Ženskam pripada mesto, ki je višje od mesta moških?«

Za ženske - Kako vidim sebe in svojo vlogo v družbi?

- Ali se resnično zavedam svojih kvalitet in ali resnično razvijam te visoke ideale? Kako si prizadevam za to?

- Kako razumem Svamijev stavek: »Ženskam pripada mesto, ki je višje od mesta moških?«

- S čim bi nam moški lahko pomagali in nas spodbudili k razvijanju teh idealov?

Študijski krožek pripravili Tina in Lea

Odzivi prisotnih:

- Lastnosti ženske so nežnost, razumevanje in rahločutnost. S pozitivnim odnosom in besedo bi ženskam morali pokazati, da cenimo njih in njihove vrline. Spoštovanja žensk ni nikoli dovolj. Vloga matere je najvišja v človeškem življenju.

- Pri svoji materi sem najbolj cenil poštenost in predanost družini. Moški bi morali bolj spodbujati ženske. Potrošniška družba škodi položaju žensk. Spoštovanja bi se morali naučiti že v družini. Svami pravi, da bodo prevladale ženske.

- Vloga ženske v družbi se zelo spreminja. Ko otroci odrastejo, lahko ženska svoje sposobnosti usmeri v vso družbo. Njena ljubezen pozitivno vpliva na vso okolico.

- Če med moškim in žensko ni spoštovanja, resnice, komunikacije in iskrenosti, je njun odnos obsojen na propad. Noseča ženska na svojega nerojenega otroka vpliva s svojimi mislimi, občutki in hrano. To drži tudi za kasnejšo vzgojo. Moški naj spoštuje mater svojih otrok in ji stoji ob strani.

- Naloga ženske je materinstvo, vzgoja in ljubezen. Skrb za otroka je pretežka za moškega.

- Želim si biti »debel in srečen«. Družba ženskam vsiljuje izkrivljeno podobo ženskega telesa in ruši njihovo samozavest. Živim pod izrednim stresom. Srečna sem takrat, ko se lahko posvetim svojemu domu. Rada imam preproste ženske. Moški in ženske se ne razumejo, ker se ne poznajo dovolj. Zato moramo upočasniti življenjski tempo.

- Spoštujem vse ženske, ki so bile dovolj pogumne, da so rodile otroke.

- Odnos med moškim in žensko je sprejemanje drugega brez želje, da bi ga spreminjali.

- Medsebojna pomoč in služenje v družini je temelj družbe.

- Moški želi vedeti, da ga ženska potrebuje.

Odzive zapisal: Milan

ZAKONSKI »JAREM«

Nekega dne je Sai Baba dejal: »Fantje! Vem, da se želite hitro poročiti. Želite si zakonsko družico! Svojo ženo boste vzljubili kot življenje samo, čeprav soproga (wife) kasneje postane ostroga (knife). Šele takrat boste pomislili na Svamija. Pred poroko ste

gospodarji (master) po poroki pa gospodje (mister). Pred poroko kot gospodarji hodite po dveh nogah. Po poroki pa na štirih. To ste vi in vaša žena. Ko se vam rodi otrok, imate šest nog in ste podobni škorpionu. Po naslednjem otroku imate osem nog in tako se počasi spreminjate v stonogo.«

Te besede so v meni zbudile občutek krivde, saj sem se poročil veliko prej, preden sem prvič prišel k Svamiju. Svami pa je nadaljeval: »Lahko ste pet minut srečni, potem pa ste 23 ur in 55 minut nesrečni. Zakon (marriage) je zabloda (mirage).«

Počutil sem se nadvse neprijetno, on je pa vsak dan govoril o isti temi. Med prisotnimi so bili dečki, jaz pa sem bil edini poročeni moški med njimi.

Nekega dne je dejal: »Kako se črkuje beseda wife (žena)? Worry Invited For Ever. Skrb, ki ostane za vedno...«

Vse to sem poslušal iz dneva v dan, potihoma pa sem si mislil: »Svami, sedaj je tega dovolj!« Petega dne sem se opogumil in dejal: »Baba, če mi dovoliš bi ti nekaj povedal, vendar mi najprej obljubi, da se ne boš jezil name. Muči me majhen dvom. Celotni avatarji imajo starše. Rama, Krišna in celo Sai Baba, vsi so imeli očeta in mater. Modreci, kot sta Višvamitra in Vasišta, so bili poročeni. Tudi večina tvojih slednikov je poročenih, predvsem ženske, ki so najprej postale tvoje slednice, moške pa so se temu upirali. Moške in žene se vedno prepirajo, ker moške nočejo, da bi žene obiskovale Puttaparthi. Z redkimi izjemami moške z ženami vedno ravnajo na ta način. Tudi jaz nisem nobena izjema. Pravzaprav sem veliko slabši od večine tukaj zbranih mož.«

Nato sem dodal: »Večina tvojih slednikov je tukaj zaradi svojih žena. Ali še vedno trdiš, da je žena skrb, ki ostane za vedno? Sam sem zelo zaposlen v Sathya Sai Organizaciji in ko se zvečer vrnem domov, je moja žena edina, ki je čez dan skrbela za naš dom. Ne samo to, poskrbi celo za vse sorodnike. Torej je ona tista, ki ima

'vedno skrbi'. Veliko ljudi je prišlo sem samo zato, ker so jih pripeljale njihove žene.«

Baba je odvrnil: »Sedi. Om šanti, šanti!« Potem mi je rekel, naj zopet vstanem. Najbrž veste, da ima Sai Babov avtomobil vzvratno in prvo prestavo. Sedaj je preklopil v vzvratno. Dejal je: »Žena je pomembnejša od moža. Obdobje zakonskega življenja je priprava za obdobje vzdržnosti (brahmačarjo). Obdobje zakonskega življenja je pripravljeno obdobje za sanjasina (človeka, ki se je odpovedal posvetnim stvarim in odnosom). Človek, ki živi zakonsko življenje, je vzvišen in svet. Ženska predstavlja požrtvovalnost in strpnost. Ko je mož v težavah, je žena zanj pripravljena tudi umreti. Mož pa je kot potepuški pes, ki se za nič ne zmeni. Ko mož umre, se ženino življenje spremeni v nočno moro. Veliko vdov prijoče k meni: 'Ne morem živeti brez svojega moža. Ni mi do življenja brez njega. Vzemi tudi mene!' Takšna je ženina ljubezen. Ko pa mož izgubi ženo, pride k meni in me prosi za dovoljenje, da se ponovno poroči. Zato ima ženska sedem dodatnih kvalitete, moški pa premore samo tri kvalitete. Ženska ima vero... Samo žena bo moža usmerila na pravo pot – na pot pravega delovanja. Zato je ženska zagotovo boljše od moškega. Nič ni narobe s tem, da ste poročeni.«

Pripravila: Tina in Severin

Om

Sai

Ram

Svetovanje po Saievo

VIR: ANIL KUMAR, DIVINE DIRECTIONS

Svetovanje bolnikom je sedinstvena storitev, ki je v bolnišnici Sri Sathya Sai Institute of Higher Medical Sciences v Bangalorju zasnovana na dveh nadvse globokih rekih Šri Sathya Sai Babe: »Ljubi vse, služi vsem,« in »Vedno pomagaj, nikoli ne prizadeni.« Ljubezen in služenje morata biti vseobsegajoča in seči morata do najrevnejših in najnesrečnejših, kar pomeni, da v našo bolnišnico prihajajo predvsem takšni bolniki iz vse Indije.

Ker je Indija dežela številnih jezikov in kultur, je potrebno najprej premagati jezikovne in kulturne zapreke. Zato je potrebno vzpostaviti komunikacijo z vsakim posameznim bolnikom. Uspešna komunikacija je mogoča le s sočutjem in ne z usmiljenjem. Izogibati se moramo pomilovanju in pokroviteljskemu odnosu do bolnikov. V to past se lahko pri delu z bolniki zelo hitro ujameš. Božanski učitelj Sai Baba je to lepo opisal z naslednjimi besedami: »Do bolnikov se obnašajte kot do svoje lastne družine, kot do svojih posebnih gostov ali najboljših prijateljev. Negujte jih z ljubeznijo in neomajno požrtvovalnostjo. Vaše besede naj bolnikom vlijejo upanja, poguma in navdiha. Res je, da ne morete vedno ustreči, lahko pa vedno ustrežljivo govorite. Vaša ljubezen bo v bolnikih sprožila veliko spremembo.« Z bolniki govorimo v njihovem jeziku in držimo se božanskih navodil, kar je v zadnjem letu obrodilo neverjetne sadove. Bolniki se čudovito odzivajo na naše nasvete. Najbolj osupljiv, opogumljajoč in dosleden odziv vseh bolnikov, ki smo jih do sedaj pregledali – ti pa so nadvse različni, saj prihajajo

iz raznolikih geografskih okolij in religij – je njihova neomajna vera v Boga. Ta vera, ki temelji na popolnem zaupanju, se izraža spontano v mirnem, tempeljskem okolju bolnišnice. To je nadvse čudovito, saj potrjuje odkritja in teorije zahodnih znanstvenikov o pomenu čustev za človeško zdravje.

Baba je svetovalcem kot vodilo podal svoj rek: »Vedno pomagaj, nikoli ne prizadeni.« Nobena druga oblika pomoči se ne more kosati s pomočjo bolnim. Konvencionalne metode svetovanja bolnikom in rehabilitacijski programi, osnovani na zahodnih izkušnjah, modelih in teoretskih besedilih, ter svetovalne delavnice se lahko skrijejo pred tem Sai Babovim preprostim izrekom. Svetovalci se zavedamo, da je ta izrek v zadnjem času čudežno vplival na bolnike. V tem času smo svetovanje nudili več kot 2500 bolnikom.

Svetovanje je na voljo vsem skupinam bolnikov, ki jih sprejme naša bolnišnica. Bolnikom pred in po operaciji je individualno svetovanje na voljo vsak dan v njihovih sobah. Poleg tega je svetovanje organizirano za vse bolnike preden zapustijo bolnišnico. Svetovanje je med bolniki postalo tako priljubljeno, da se med kasnejšimi kontrolnimi pregledi prostovoljno oglasijo pri svetovalcih in jih obveščajo o poteku svojega zdravljenja!

V skladu s prej omenjenima Sai Babovima izrekoma, svetovanje bolnikom nudi nemedicinsko čustveno podporo, ki se dopolnjuje z osnovnim medicinskim delom zdravnikov, bolniških sester, fizioterapevtov, strokovnjakov za prehrano in drugega

zdravstvenega osebja, ki je del zdravljenja bolnikove bolezni. Svetovalne metode vključujejo individualna srečanja z bolniki v svetovalnici ali v bolniških sobah. Z neformalnim razgovorom v bolnikovem materinem jeziku ali jeziku, ki ga pozna, vzpostavimo komunikacijo ne samo z bolnikom temveč tudi z njegovo družino. Potem, ko preženemo bolnikove bojazni, ugotovimo njegovo socialno, izobrazbeno in kulturno ozadje, kar pripomore k boljšemu razumevanju bolnikovih potreb in težav. To nam pomaga tudi pri izbiri ustreznega pristopa k bolnikom, še posebej k tistim, ki čakajo na operacijo in jih zato tarejo številne bojazni. Po operaciji bolniki potrebujejo zagotovilo, da je operacija uspela in da se bo njihovo življenje izboljšalo. Prav vsi bolniki pa spontano izrazijo svojo hvaležnost Šri Sathya Sai Babi.

Svetovalci bolnikom poudarjamo preventivne in terapevtske učinke sproščanja, mentalnega miru, izogibanja slabih navad in prenajedanja. Poleg tega jim pripovedujemo, kako pomembna je vsakodnevna molitev ne samo za lastno dobrobit, temveč za dobrobit vse družine. Z bolniki se pogovarjamo o služenju v širši skupnosti in varovanju okolja, saj je onesnaženo okolje eno od glavnih vzrokov za bolezni. Posredujemo pa jim tudi Sai Babovo sporočilo: »Telo in um sta tako tesno povezana, da je telesno zdravje predpogoj za mentalno zdravje in mentalno zdravje predpogoj za telesno zdravje.«

Gita Umesh in Umesh Rao
Svetovalca
Sri Sathya Sai Institute of Higher
Medical Sciences
Bangalore, Indija

Božansko zdravilo, bolj neverjetno od človeške domišljije

dr. K. Kanwar

Baba je največji zdravitelj, ki hodi

po zemlji, saj človeka lahko ozdravi s svojim dotikom, pogledom, z bežnim dotikom svoje halje ali pa, ko ga navidez prezre. Je Zdravnik nad zdravniki.

Kot zdravnik sem bil priča trpljenju številnih bolnikov zaradi hudih obolenj, ki jih kljub zdravljenju v najboljših bolnišnicah sveta ni bilo moč pozdraviti. Toda Sathya Sai Baba jih je čudežno ozdravil. Proti koncu marca leta 1995 sem bil tudi sam na tem, da zbolim za smrtonosno boleznijo. Bil sem šibak in ves dan me je bolelo po vsem telesu. Zelo težko sem uriniral, saj me je nenehno peklo. Zaradi nenehnih glavobolov in omočnosti je postalo delo v ambulanti prava mora, saj sem pred vsakim pregledom bolnika moral počivati vsaj pol ure. Posvetoval sem se s številnimi strokovnjaki, ki so mi svetovali mnogo preiskav in ultrazvočni pregled prostate.

Urolog, pri katerem sem bil na posvetu, je pregledal izvide in me opozoril, da kažejo na rak prostate. Svetoval mi je obsežno odprto operacijo, saj naj bi se bolezen že razširila. Glede na to, da sem bil pretežak in tudi srčni bolnik, mi je svetoval, naj bo med operacijo za vsak primer pripravljena tudi ekipa kardiologov. Bil sem popolnoma pretresen. Ob tej hudi uri sem se spomnil na Svamija in pomislil: »Svami, Ti si moja Božanska mati in moj oče, zato karkoli storiš, to narediš za moje dobro. Le Ti veš, kaj je dobro zame, zato bom hvaležno sprejel Tvojo odločitev.«

Ko sem se po pregledu vrnil domov, me je žena povprašala po izvidih in diagnozi. Ko sem ji povedal, kaj so odkrili, je predlagala, da oba odideva v Whitefield na Babov daršan in prosiva za Njegovo vodstvo. Ko sva prispela v Svamijev ašram v Whitefieldu, je bila dvorana Sai Rameš Hall nabito polna slednikov, zato sva imela le malo možnosti, da bi pritegnila Svamijevo pozornost, zlasti ker sem težko sedel na tleh. Če bi namreč sedel na klopi, bi bila verjetnost, da bo šel Svami mimo mene, čisto majhna.

Naslednji dan je gospa Safaya, žena dr. A. N. Safaye, dekana univerze

Sri Sathya Sai Institute of Higher Medical Sciences, po naključju sedela zraven moje žene Nimi, ki ji je povedala o moji bolezni in zakaj sva prišla v Whitefield. Gospa Safaya nama je zaupala, da bo njen mož v svoji pisarni nekaj minut po daršanu in da bi se takrat lahko posvetoval z njim. Ko sva ga obiskala, nama je dejal, da bosta z ženo kmalu odšla v Delhi, zato nama ne bo mogel veliko pomagati. Toda preden odide, je dejal, bo govoril s Svamijem. Tako je kasneje Svamiju povedal o moji bolezni in Svami mu je dejal, da imam raka prostate že deset let, vendar je sam zadržal napredovanje bolezni. Naslednji dan na daršanu je Svami govoril z Nimi in ji dejal, naj odide v sobo za intervju. Nimi me je poskušala poklicati, toda nisem je videl. Zato je Svami tudi mene napotil v sobo za intervju. Tam je najprej govoril s skupino uradnikov, zaposlenih na projektu oskrbe z vodo Sri Sathya Sai Water Project. S tem projektom z visokim proračunom naj bi zagotovili vodo na območju Rajalaseeme v državi Andhra Pradesh, kjer že stoletja nimajo dovolj pitne vode. Tudi poskusi angleške in indijske vlade niso obrodili sadov.

Operacija z Božanskim dotikom

Ko je skupini dal še zadnja navodila, me je Svami pogledal in z iztegnjeno roko, s široko razprtimi prsti in navzdol obrnjeno dlanjo krožno zamahnil in materializiral čudovit prstan, na katerem je bil v jeziku hindi napisan Om. Prstan je nataknil na prstanec moje desne roke, kamor se je popolnoma prilegal. Nato mi je dejal: »Doktor, tega raka imaš že deset let.« Še enkrat je zamahnil z roko in materializiral sveti prah vibhuti. Nekaj ga je dal meni, ostalo pa razdelil ženskam, ki so sedele v sobi. Nato nama je z ženo naročil, naj odideva v naslednjo, še manjšo sobo za intervju. Tam sem ga najprej vprašal: »Svami, kaj misliš s tem, ko praviš, da imam raka že deset let?« Baba me je pogledal naravnost v oči in nenadoma sem se spomnil, da pred desetimi leti

nisem mogel urinirati, zato so me čez noč obdržali v bolnišnici v Delhiju. Stanje se je izboljšalo šele naslednje jutro. Po preiskavah so ugotovili, da imam cisto na prostati, zato sem moral dvakrat na manjši poseg. Svami me je ljubeče pogledal in dejal: »Ne skrbi. Se vedno bom pazil nate, toda tokrat bo potrebna večja operacija. Telefoniral bom dr. Bhatu, ki je vodja oddelka za urologijo v Superspecialistični bolnišnici v Putapartiju. Dr. Bhat bo poskrbel zate.« Z ženo sva za trenutek oklevala, saj sva se zaradi vročine bala vnetja. Še preden sva karkoli rekla, je Svami dejal: »Ne skrbi. Vse potrebno lahko uredim tudi v Bangaloreju ali kjerkoli želiš.« Takrat sem spoznal, kako neumno razmišljam. Posvetilo se mi je, da so Svamijeve priprave vedno popolne. Zakaj bi torej okleval, ali naj grem v Putaparti, če je Svami najprej omenil to bolnišnico? Poleg tega pa je ta ustanova bolj podobna templju zdravljenja kot pa bolnišnici, saj je Svami tam ozdravil številne bolnike in tako posvetil ves prostor. Zato sva ga oba z ženo prosila, da se dogovori za operacijo v Superspecialistični bolnišnici v Putapartiju. Nato mu je Nimi dejala: »Svami, vsako leto, ko Te obiščeva, ima moj mož novo težavo. Zelo naju je sram, ker te nenehno prosiva za usluge.« Nato je Svami odgovoril: »Ne, v vajinih prsnjih ni nič sramotnega, kajti Jaz sem vajin Oče in Mati, pravzaprav sem vajino vse.« Nato ga je Nimi prosila: »Svami, prosim, Ti ga operiraj.« Svami je odgovoril: »Ne skrbi. Blagoslavljam ga in varoval ga bom.« Nato mi je na glavo ljubeče položil roko. Kakšna čudovita izkušnja je bila to! Vse moje telo so prežele vibracije blaženosti in mi vrnilo moč. To je bilo edinstveno doživetje, nekaj, kar je težko opisati. Nato mi je Svami odločno ukazal: »Doktor, zunaj sedi na stolu in ne na tleh!« Njegov ukaz, katerega pomen sem doumel šele pozneje, sem takoj ubogal. Ko smo se vrnili iz male sobe, mi je dejal, da me bo znova poklical na intervju. To je storil že naslednje jutro. Na intervjuju sva ugotovila, da poleg Svamijevega stola stoji še en stol. Ko sva vstopila, mi je Svami naročil, naj sedem nanj.

Čudežna ozdravitev

Bil je torek in Svami mi je dejal, da je govoril z dr. Bhatom, znanim urologom, nevrologom in primarijem urološkega oddelka Superspecialistične bolnišnice v Putapartiju. Povedal mi je tudi, da je operacija določena za čez dva dni, za četrtek. Tako sem bil naslednje jutro naročen na temeljite preiskave. Naslednji dan sva se z ženo pred odhodom poklonila Svamiju. Ko sva prejela Njegov blagoslov, sva odšla v bolnišnico, kjer me je že čakala skupina zdravnikov. Naredili so različne preiskave, dr. Bhat pa me je nato dolgo časa pregledoval in preučeval izvide. Zelo skrbno je preučil tudi ultrazvočne slike in dejal: »No, dr. Kanwar, na vaši prostati ne najdem nobenih bolezenskih sprememb.« Bil sem osupel, zato sem ga nezaupljivo vprašal: »Toda doktor, kaj pa vsi ti izvidi najboljših strokovnjakov iz Delhija?« Na to vprašanje je dr. Bhat odgovoril: »Po vseh dolgoletnih izkušnjah, ki jih imam, vam zagotavljam, da z vašo prostato ni nič narobe. Gotovo vas je Baba ozdravil.« Toda Nimi ni bila zadovoljna z njegovim odgovorom. Dr. Bhatu je dejala, da sva na operacijo pripotovala vse iz Delhija. Vprašala je: »Zakaj nama je potem Svami dejal, da bo operacija v četrtek?« Dr. Bhat pa je odgovoril: »Svami mi je dal jasna navodila, naj operiram, če bo potrebno. Toda zdaj ne najdem nobenih anomalij.« Da bi naju prepričal, je dr. Bhat opravil še eno urološko preiskavo. Izvidi so bili izvrstni, zato nama je dejal, naj se brez strahu vrneva k Svamiju.

Baba je Zdravnik nad vsemi zdravniki

Naslednje jutro je Svami stopil k meni in me vprašal: »Doktor, kaj nisi odšel v Putaparti?« Še preden sem lahko odgovoril, je že odšel naprej. Naslednji dan je dejal: »Poklical bom dr. Bhatu in ga povprašal po izvidih«, nato pa spet odšel naprej. Sam pri sebi sem se smehljaj, saj sem bil zdaj popolnoma prepričan, da me je ozdravil med intervjujem, ko mi je na glavo položil roko in so

me prežele močne vibracije. Šele takrat sem dojel, zakaj mi je naročil, naj dva dni sedim na stolu in ne na tleh. Mogoče se po božanski operaciji rana še ni zacelila! Po tem mi ni nikoli več rekel, naj sedim na stolu. Pet dni zaporedoma mi je dovolil, da se dotaknem Njegovih stopal, dvakrat na intervjuju in še trikrat po njem. S tem me ni samo blagoslovil, temveč mi je dal tudi novo življenje. Naslednjega dne mi je dejal: »Dr. Bhat pravi, da operacija ni potrebna«, nato pa je odšel k Nimi in ji dejal, da je ozdravil raka. Ko je to dejal, sem vedel, da so ponovne

preiskave nepotrebne. Toda zaradi vztrajnosti svojih sodelavcev sem preiskave ponovil kar sedemkrat. Vsi izvidi so bili normalni.

Baba je največji zdravitelj, ki hodi po zemlji, saj človeka lahko ozdravi s svojim dotikom, pogledom, z bežnim dotikom svoje halje ali pa, ko ga navidez preze. Je Zdravnik nad zdravniki. Z največjo ponižnostjo se klanjam Njegovim božanskim lotosovim stopalom. Svami takole pojasnjuje skrivnost ozdravitve, ki jo številni bolniki doživijo v Njegovi prisotnosti: »Moja izkušnja je, da sem eno z vsako čutečo stvarjo in vsakim človeškim bitjem. Moja ljubezen gre do vsakogar, kajti vsakogar vidim kot Sebe. Če ima človek čisto srce in je iz globin svoje duše hvaležen za Mojo ljubezen, se Moja in njegova ljubezen srečata in človek ozdravi. Brez te izmenjave ljubezni tudi ozdravitve ni.«

Prevedla: Tatjana
Vir: Sanathana Sarathi, št. 3,
marec 2002

Obvestila

URNIK SAI CENTRA LJUBLJANA 1/ Timetable of Sri Sathya Sai Center Ljubljana 1

Torek:	Ob 18h pevske vaje duhovnih pesmi. Ob 20h srečanje krila mladih
Tuesday:	6 pm – spiritual singing rehearsals 8 pm – youth wing
Sreda:	Ob 18.30 petje mantre gajatri in Sai tree (108-krat).
Wednesday:	6.30 pm – Gayathri mantra and Sai tree (108 repetitions)
Četrtek:	Ob 17.30 meditacija. Ob 18h študijski krožek. Ob 19h petje duhovnih pesmi.
Thursday:	5.30 pm – meditation 6 pm – study circle 7 pm – spiritual singing
Vsako prvo soboto v mesecu / Every first Saturday in the month: Delavnice na različne teme. / Workshops on different topics.	
Nedelja:	Ob 18h petje duhovnih pesmi.
Sunday:	6 pm – spiritual singing

SREČANJA SAI SLEDNIKOV V MARIBORU/ ACTIVITIES OF SAI DEVOTEES IN MARIBOR

Alternativni center,
Cafova 5, Maribor

Četrtek / Thursday:
Ob 18h študijski krožek
6 pm – study circle

Ob 19h petje duhovnih pesmi
7 pm – spiritual singing

Ob 20.30 meditacija
9. 30 pm - meditation

OM SAI RAM

'SAI GLASNIK' je dvomesečno glasilo Sri Sathya Sai organizacije Slovenije. / 'SAI HERALD' is a bimonthly magazine of Sri Sathya Sai Organisation of Slovenia.

Izdajatelj/Publisher: Društvo za razvoj človeških vrednot
Sri Sathya Sai center Ljubljana 1
Gašpersiščeva 8
1000 Ljubljana
Slovenija

Glavni urednik/Editor: Ljubica Klančar

Odgovorni urednik /Executive Editor: Marijan Klopčič

Prelom/ page layout: Gregor Klopčič

Oblikovanje / design: Alja & Marko Prijatelj

Naslovnica / cover design: Alja & Marko Prijatelj

Fotografija cerkniškega jezera na naslovnici: Bojan Breclj

Jezikovni pregled/Language editing: Ljubica Klančar, Marjeta Hrovat

Založba: prijatelj&prijatelj

Tisk: DEMM d.o.o.

Naklada/No. of copies printed: 800

Veseli bomo tudi vaših prispevkov za naše glasilo, ki bi nas obveščali, razveseljevali in učili v duhu Svamijevih naukov na poti našega duhovnega življenja. Prispevke dajte Ljubici osebno ali po elektronski pošti: . Prispevke ljubica.klancar@S5.net lahko pošljete tudi na poštni naslov centra.

Any contributions in the spirit of Sri Sathya Sai Baba's teachings are welcome and should be sent by e-mail to: ljubica.klancar@S5.net or by snail-mail to the address of the Sri Sathya Sai Center Ljubljana 1.

Glasilo je brezplačno. /Free edition.

Sai glasnik v spletu

<http://www.sathyasai-drustvo.si>